

Lord Luster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE VELDSLAG IN HARBOURSTREET

N° 2471

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Veldslag in Harbourstreet

HOOFDSTUK I

HET « KWADE OOG » DOET WEER VAN ZICH SPREKEN

Het was voor John Raffles, alias Lord Edward Lister, alias de Grote Onbekende, werkelijk een grote teleurstelling geweest, dat hij de Bende van het Kwade Oog, zoals hij gehoopt en verwacht had, niet had kunnen oprollen.

Weliswaar was er een aantal leden van die bende gearresteerd of op andere wijze onschadelijk gemaakt, maar de bende in haar geheel, plus natuurlijk de geheimzinnige aanvoerder, was nog springlevend, zoals uit het verslag van

deze vertelling moge blijken.

Hoewel in het voorafgaande nummer van deze serie verhalen een en ander over deze misdadigersbende uit de doeken is gedaan, zij hier nog even, hoewel misschien ten overvloede vermeld, dat deze misdadigersbende voornamelijk in New York optrad en daar de welgestelde bevolking terroriseerde.

De Bende van het Kwade Oog deinsde voor geen enkele misdaad terug en wist met duitsele slimmigheid al haar plan-

nen te verwezenlijken, tenzij... John Raffles zich er mee bemoeide en er een stokje voor stak.

Hij werd hierin bijgestaan door zijn twee metgezellen, zijn boezemvriend Charles Brand en zijn trouwe, oersterke, reusachtige chauffeur James Henderson, waarin hij twee onwaardeerbare krachten vond, die hem bij al zijn ondernemingen, vaak met gevaar voor eigen leven, bijstonden.

Het was voor John Raffles een erezaak deze bende uit te roeien en hij hoopte dit te bereiken door de chef, de aanvoerder van dit geheimzinnige genootschap te pakken te krijgen, maar dit was een moeilijke opgave, want eigenlijk niemand wist wie de chef van het gevaarlijke genootschap was en geen der leden had hem ooit in persoon gezien.

Dit geheimzinnig personage werkte steeds achter de schermen, maar met een schranderheid en een vernuft, dat ondanks alles de bewondering en verwondering van de politie wekte.

Het spreekt van zelf, dat er onder de bendeleden ook verraders scholen, en hoe gering in betekenis het verraad ook mocht heten, hij die er zich aan schuldig maakte, ontkwam nooit aan de wraak van de bende, die hem wist te treffen met een feilloze zekerheid.

De wijze, waarop de bende korte metten maakte met de verraders onder haar leden, was niet steeds dezelfde.

Nu eens werd het slachtoffer verraderlijk van achter neergestoken, dan weer schoot men hem van een hinderlaag uit neer, ook wel werd hij op geheimzinnige wijze vergiftigd, of hij viel uit een raam, soms werd hij schijnbaar heel toevallig, door een vrachtauto overreden, maar altijd op een wijze, die onnaspeurlijk was.

Sedert een paar maanden was deze bende een ware gesel voor New York van af Bronx tot het uiterste puntje van Long Island.

Het aantal nachtelijke berovingen, inbraken, afpersingen, moorden en overvallen nam voortdurend toe, en de po-

litie moest erkennen, dat zij hier tegenover een weergalozes organisatie geplaatst was.

Om het met andere woorden te zeggen, de politie stond zo goed als machteloos.

Maar dit was het niet, waarmede de bladen en wel meer in het bijzonder de « New York Globe » zich ditmaal bezig hield.

Deze krant, die een stadsreporter had, die zijn gewicht aan goed waard was, had het geval met de staalkoning Peter Vandyke letterlijk uitgeplozen.

Het breedvoerig bericht, hetwelk het populaire New Yorkse blad bevatte, luidde als volgt:

De losprijs van vijf miljoen.

Peter Vandyke vindt zijn enige dochter terug.

Een raadselachtig redder.

« Het geval van de staalkoning Peter Vandyke, die sedert enkele dagen de aandacht in zo hoge mate gespannen hield, heeft een zeer onverwachte wending genomen.

» Onze lezers zullen zich herinneren, hoe Mr. Vandyke enige dagen geleden een dreigbrief had gekregen van de Bende van het Kwade Oog, bevattende de eis, om op een bepaald tijdstip en in een nader aangeduid huis in een straat van Hoboken, een bedrag van niet minder dan vijf miljoen dollar te deponeren.

» Natuurlijk dacht de staalkoning er niet aan, zo'n kapitaal zonder meer af te staan. Hij stelde de politie op de hoogte, maar hij bemerkte aldaar, dat hij daar aan het verkeerde adres was, al erkennen wij, niet in te zien, wat dan wel de aangewezen weg ware geweest.

» Gelukkigerwijze is alles nog goed afgelopen, al moeten wij hier aanstonds aan toevoegen, dat dit niet te danken is aan de F.B.I. de algemeen bekende afkorting van Federal Bureau of Investigation.

» De bende waarschuwde Mr. Vandyke

nogmaals, dat het hem zou berouwen, als hij de politie er bij haalde, maar, zoals gezegd, de multi-miljonair stoorde zich hier niet aan, en de gevolgen bleven niet uit.

» Reeds de volgende dag werd een zijner naaste familieleden zwaar gewond, door een aanrijding van een onbekend gebleven vrachtauto.

» Maar hierbij bleef het niet.

» Nog diezelfde avond werd de aanstaande schoonzoon van Mr. Vandyke, de bekende inspecteur van politie Theodor Flannagan, zeer ernstig gewond door twee bandieten, die hem onverhoeds overvielen, hem met een messteek verwonden en hem daarna met een ploertendoder een levensgevaarlijke slag op het hoofd toebrachten. De sympathieke politiebeambte ligt nog in het ziekenhuis, en is thans gelukkig buiten gevaar, ofschoon zijn herstel nog geruime tijd zal vergen.

» Het ergste stond de staalkoning echter nog te wachten.

» De volgende dag werd Miss Juliet, de enige dochter van de bekende staalfabrikant op een listige wijze ontvoerd, toen zij zich in gezelschap van haar dame van gezelschap, Miss Thornycroft, naar de opera wilde begeven. Men vond de oude dame later bewusteloos op een plek, ver van het operagebouw verwijderd, en het vermoeden ligt voor de hand, dat men haar uit de auto heeft gegooid, waarin de ontvoerders het jonge meisje hadden weten te lokken.

» Er bleven de staalkoning nog slechts drie dagen over om de geëiste som te betalen en wie weet, wat er gebeurd zou zijn, als er geen redding ware komen opdagen en wel van een zijde, waarvan men die wel allerminst zou hebben kunnen verwachten.

» Mr. Vandyke ontving namelijk vroeg in de ochtend een zonderlinge, telefonische boodschap van een man, die hem gerust stelde en hem verzekerde, dat hij hem behulpzaam zou zijn bij het terugvinden van zijn dochter. Deze man kwam zich later op die dag aanmelden, en kreeg de betrekking van huisknecht. Over welke raadselachtige macht deze zo plot-

seling uit de lucht gevallen redder in de nood bleek te beschikken, kwam spoedig aan het licht, want gisternacht wist hij de verblijfplaats van Miss Vandyke te ontdekken, en haar te bevrijden, geholpen door twee vrienden, die thans al even onvindbaar zijn als de hoofdpersoon in dit drama, dat zulk een blij eindigend slot heeft gekregen.

» Mr. Vandyke had zijn geheimzinnige helper een bedrag van honderdduizend dollar aangeboden, als deze er in zou slagen, hem zijn dochter terug te brengen. Dat aanbod werd geweigerd. Hij verklaarde, dat hij niet gewend was, geschenken aan te nemen en later bleek, hoe waar dit was, want Mr. Vandyke vond, nadat hij zijn dochter weer in zijn armen had kunnen sluiten, op zijn schrijfbureau een kort briefje, waarin hem werd medegedeeld, dat de redder van Miss Juliet, eenzelfde bedrag, benevens een aantal kostbare juwelen, zelf uit de brandkast had meegenomen.

» Een en ander zal onze lezers minder vreemd voorkomen, als wij hen de naam hebben genoemd, waarmee dit briefje was ondertekend.

» Die naam luidde... John Raffles.

» Wie die naam in Londen uitspreekt, weet, dat hij daarmee de stoutmoedige gentleman-inbreker aanduidt, die de politie van de Engelse hoofdstad handenvol werk geeft, zonder dat men er ooit in is kunnen slagen, hem in handen te krijgen.

» Met dit alles is dit merkwaardige geval echter nog niet afgelopen, want de leden van de bende, woedend geworden over de mislukking van hun opzet, hebben hedenochtend de staalkoning nogmaals een dreigbrief gezonden en hem doen weten, dat de geëiste geldsom er over vijf dagen moet zijn.

» Wij zullen onze lezers op de hoogte houden van de verdere ontwikkeling dezer zaak. »

Dit verslag in de « New York Globe » veroorzaakte niet weinig deining onder de lezers, waartoe ook John Raffles behoorde, die in deze zaak zulk een grote rol had gespeeld.

Hij was met Charles Brand gezeten

op het terras, aangelegd op het dak van het Astor Hotel, aan de Broadway, want het weer was plotseling zeer warm geworden, zoals dat meer gebeurt aan de oostkust van de States.

Raffles en Brand hadden in het Astor Hotel hun intrek genomen onder de naam Winston Burleigh en zijn secretaris James Gross, terwijl hun trouwe chauffeur James Henderson hier eveneens onderdak had gevonden.

De daktuin was op dit uur niet erg bezet en de twee vrienden hadden zich dicht bij de stenen balustrade 'n plaatsje uitgezocht, waar zij met elkander konden praten, zonder vrees dat men hun gesprek zou kunnen afluisteren.

Beiden hadden het verslag in de « New York Globe » met aandacht gelezen, het blad terzijde gelegd en keken elkander nu glimlachend aan.

— Het is duidelijk, zei Raffles, met zijn voorvinger op de krant tikkend, dat onze vriend Vandyke, zijn mond niet heeft kunnen houden, en alles aan de politie heeft medegedeeld.

— Nu, dat lijkt mij niet zo erg, antwoordde Brand schouderophalend. Er zal toch wel niemand op het denkbeeld komen, dat men in de persoon van Mr. Burleigh John Raffles moet zoeken.

— Dat niet, want wat « men » gelooft of vermoedt, komt er inderdaad minder op aan, maar vergeet niet, dat thans ook de leden van de bende van het Kwade Oog weten, wie hun deze poets heeft gebakken. En dat is goed beschouwd, minder aangenaam.

— Wel, als je denkt hier al te veel last van te kunnen ondervinden laten wij ons dan eenvoudig dadelijk inschepen aan boord van je vliegmaschine en de terugreis aanvaarden, opperde Brand.

— Dat zou inderdaad een gemakkelijke oplossing zijn, tenminste oppervlakkig geoordeeld, zei Raffles, terwijl hij de rook van zijn sigaret naogde, maar ik heb twee tegenwerpingen.

— En die zijn?

— De eerste is, dat, indien niet alle tekenen bedriegen, de zaak met de losprijs niet geëindigd is met de bevrijding van Miss Juliette Vandyke; dat zou men het eerste hoofdstuk kunnen noe-

men, er is vast en zeker een vervolg op en dat vervolg zou ik niet gaarne willen missen.

— En de tweede?

— De tweede? Wel, ik geloof, dat deze bende van Het Kwade Oog niet alleen hier in New York en zelfs niet slechts in de Verenigde Staten haar misdadig beroep van moord en roof uitoefent.

— Je wilt dus zeggen, dat die bende ook elders haar vertakkingen heeft? riep Brand uit.

— Precies. Een bende als deze stelt er zich niet tevreden mee, in slechts één stad of zelfs één enkel land op te treden. Het moet toch ook jou zijn opgevallen, dat in de laatste maanden ook in Londen het aantal ernstige misdrijven is toegenomen.

— Dat is inderdaad zo.

— Welnu, ik meen dat er verband bestaat tussen die toename van het aantal moorden en diefstallen in Londen, Parijs en hier. Dat kan geen toeval zijn.

— Neen, maar wel het algemeen gevolg van de verwildering der zeden na de tweede wereldoorlog, meende Brand.

— Dit draagt stellig tot het verschijnen bij, amice, gaf Raffles toe, maar het verklaart niet het organisatievermogen, ik zou bijna zeggen, het genie, waardoor al deze misdaden gekenmerkt zijn. Neen, hier is één leiding, één brein en wel een zeer scherp verstand aan het werk, dat staat voor mij vast en daarom zal het heten: oppassen. Wij zullen oren en ogen goed moeten openzetten, want overal kunnen vijanden loeren.

— Ja, daar kunnen wij wel op rekenen, zei Brand. Nu de bende weet, wie haar dat koopje geleverd heeft, zal zij niet rusten, alvorens zij je heeft gevonden, al zou het jaren duren en honderdduizenden kosten.

— En daarbij wordt die bende geholpen door een geheel legertje toegewijde smeerlappen amice, vervolgde Raffles. Je kunt je er eenvoudig geen begrip van vormen op welk een wonderbaarlijke wijze dit genootschap te werk gaat. Het heeft zijn leden onder alle standen der maatschappij, en de kapper

die je scheert, de kelner, die je bedient, de taxichauffeur, die je rijdt, de ouvreuse, die je in de schouwburg met een lief glimlachje om de rode lippen naar je plaats brengt, zij allen kunnen leden van de Bende van het Kwade Oog zijn. Laten wij dus waakzamer zijn dan ooit, dat is de beste raad, die ik je voor het ogenblik kan geven.

— Wij blijven dus hier? vroeg Brand

terwijl hij over de rand van het dak een blik in de diepte wierp, waar auto's en voetgangers als mieren door elkaar krioelden.

— In ieder geval, tot de termijn voor de overhandiging van de losprijs verstreken is, antwoordde Raffles. Dat wil zeggen, nog drie dagen, met morgen te beginnen.

HOOFDSTUK II

HERHAALDE WAARSCHUWINGEN

Door zijn onafgebroken bestrijding van misdadigers had Raffles dat louche volkje door en door leren kennen en hij behoefde van zijn verklaring tegenover Charles Brand dan ook geen woord terug te nemen.

Het was echter nog erger dan hij zelf zich had kunnen voorstellen.

Ondanks het feit dat én de verraderlijke butler Briggs én de onbetrouwbare chauffeur van Mr. Vandyke waren gearresteerd en in verzekerde bewaring waren genomen, bleek, dat er onder het personeel van de staalkoning nog meer verdachte personen scholen, die zeer brutaal te werk gingen.

Nu eens vond Mr. Vandyke een bedreiging, met het gewone symbool der bende ondertekend, onder zijn bord, aan de ontbijttafel, dan weer was het papier op het portier van zijn auto geplakt, ofschoon hij thans een chauffeur in dienst had, wiens eerlijkheid boven iedere twijfel verheven was, en die zelf voortdurend acht gaf op hetgeen er nabij en met de auto geschiedde, of er werden hem dergelijke briefjes in zijn loge van het operagebouw overhandigd, als hij ze tenminste niet vond in zijn aktentas, waarmee hij zich iedere och-

tend naar zijn kantoor begaf, waar hij thans, met het oog op de dreigende staking in de metaalindustrie drukke bezigheden had.

Twee uren nadat het artikel in de «Globe» verschenen was, waarvan reeds is melding gemaakt, gebeurde er iets, dat een diepe indruk op de staalkoning maakte, en al zijn voornemens een andere richting gaf.

Hij was even voor de lunch met zijn dochter in zijn auto uitgereden, toen, niet ver van zijn woning, een schot klonk, en het jonge meisje met een lichte uitroep van pijn en schrik achterover in de kussens viel.

Dodelijk verschrikt boog de vader zich over zijn kind heen, maar gelukkig bleek zij slechts een schampschot te hebben gekregen, dat haar oor even had ontveld.

De wonde was onbetekenend, maar de betekenis van de aanslag viel niet mis te verstaan, vooral toen een kwartier later op de schrijftafel van de staalkoning weer zo'n omineus briefje lag, waarin hem werd kenbaar gemaakt dat de dood van zijn enig kind onvermijdelijk was, als hij geen gehoor gaf aan het bevel van de bende, de geëis-

te vijf miljoen te betalen, en de politie niet verder in de zaak te mengen.

En wéér een uur later was het in de stad algemeen bekend, dat de staalkoning zich had laten ontvallen, dat hij liever de losprijs zou betalen, dan het leven van zijn dochter nog langer in gevaar te stellen.

Het was nu donderdag, en zaterdagavond moest het geld op de aangeduide plaats liggen, namelijk in de kelder van het huis in de Harbourstreet.

Hoe de bandieten het zouden durven wagen het weg te halen, dat was een kwestie, waarvan men zich geen voorstelling kon maken, maar niemand twijfelde er aan, of zij zouden wel een middel weten te vinden om elke belemmering tegen hun optreden te ontwijken.

Aldus stonden de zaken, toen Raffles en Brand deze ter ore kwamen.

Zij zelve twijfelden er geen ogenblik aan, of de bandieten zouden er wel in slagen, de vijf miljoen weg te halen.

Ten einde op alles voorbereid te zijn, besloot Raffles het huis, waar het geld moest worden neergelegd, aan een nauwkeurig onderzoek te onderwerpen, en stelde zijn vriend dadelijk van dat plan op de hoogte.

Diezelfde namiddag nog zouden de twee vrienden er zich heen begeven, zorgvuldiger dan ooit vermoed, want zij begrepen heel goed, dat men niet te doen had met gewone bandieten, maar met uitgeslagen schurken, die op een afstand alle detectives en eventuele nieuwsgierigen zouden herkennen, al waren zij nog zo goed vermoed.

Wat de staalkoning betreft, van het ogenblik van de aanslag op zijn dochter af, werd hij stap voor stap door vertrouwde geheime agenten gevolgd, die hem tot zelfs in zijn woning vergezelden.

Het was een ondraaglijke toestand voor de machtige man en hij had voor zichzelf besloten, daaraan eens en voor goed een einde te maken, door zonder dit aan iemand te zeggen, het geëiste geld in de kelder van het huis Nr. 17 in de Harbour Street te deponeren.

Als het alleen om hem was gegaan zou hij er niet aan gedacht hebben de

eis van de bandieten in te willigen; liever zou hij zich hebben laten doden, maar het leven van zijn dochter ging hem boven alles.

Het was omstreeks drie uur in de namiddag toen Raffles en Brand, vermoed als passagierende zeelui door Hoboken zwierven, op zoek naar het huis, hetwelk door de bandieten was aangevozen.

Toen zij het naderden, zagen zij direct, dat het zeer goed geschikt was voor het doel waarvoor de bandieten het hadden bestemd.

Om te beginnen was de straat slechts aan een kant met huizen bebouwd, de tegenoverliggende zijde bestond uit een onbebouwd terrein met opgespoten zandgrond.

Het zou dus onmogelijk zijn, dat de bandieten in het front werden aangevallen, terwijl naast het huis in kwestie, het daaraan grenzende in de huizenrij was afgebroken om plaats te maken voor een volksbioscoop.

Aan de andere kant stond een eindeloos lang fabrieksgebouw met zeer hoog aangebrachte vensters.

De achterzijde van het huis was het enige zwakke punt, want daar bevond zich een kleine binnenplaats, die een scheiding vormde tussen de achterkant van een huis in een evenwijdig lopende straat.

Schijnbaar zonder acht te slaan op hun omgeving, maar in feite geen enkele biezonderheid over het hoofd ziende, hadden Raffles en Brand dit alles ontdekt.

Terwijl zij langzaam voortkuierden, zei Raffles fluisterend:

— Aan de voorzijde behoeven wij, geloof ik, niets te zoeken, dat zal te gevaarlijk zijn.

— Aan de achterzijde evenmin, Edward, gaf Brand te kennen. Je kunt er van verzekerd zijn dat dit huis door spionnen voortdurend in het oog wordt gehouden. Hoe wil je er dus binnen komen als dat je plan mocht zijn?

— Ja, dat ben ik inderdaad van plan, antwoordde Raffles bedaard.

— Maar Edward, zei Brand verschrikt, dat is om je noodlot vragen.

— Daarin zou je gelijk hebben, als ik mij zou laten zien, zei Raffles droogjes.

— Maar vroeg of laat moet je wel gezien worden.

— Het huis No. 17 is onbewoond, Charles, zei Raffles, dat heb je zelf gezien. En wat de omwonenden betreft, die krijgen mij niet te zien.

Brand toonde zijn verwondering, en zei:

— Het zal wel aan mij liggen, maar dat begrijp ik niet. Ik ben er van overtuigd, dat zij de hele dag, des avonds en ook 's nachts geen oog van die binnenplaats en van de toegangswegen naar het huis zullen afwenden.

— Dat kan mij allemaal geen sikkepit schelen, amice, want als ik mij niet vertoon, dan komt dat omdat ik niet boven maar onder de grond denk te vertoeven.

— Wat? zei Brand op gesmoorde toon. Je kent dus de plaatselijke gesteldheid. Er is dus een tunnel?

— Die is er niet, Charles maar wij zullen er een maken.

— In twee dagen?

— In twee en een halve dag.

— Maar wij zijn slechts met z'n tweeën, Edward.

— Vergeet je Henderson dan, die wel voor twee kan gelden?

— Ik ben misschien een weinig kort van begrip, hernam Brand, maar ik zou wel eens willen weten, waar die tunnel moet komen.

— Daar wij zo'n onderaardse gang

natuurlijk zo kort mogelijk moeten maken, zou ik zeggen in het aangrenzende huis aan de achterzijde.

— En denk je dat de bewoners van dat huis ons kalm onze gang zullen laten gaan?

— Kijk, Charles, dat is een vraag, die je zelf wel kunt beantwoorden. Die mensen zullen, evenals ik, wel niet op hun achterhoofd zijn gevallen. Wij kunnen natuurlijk niet kalm gaan vragen of de bewoners het goed vinden; daar moet dus iets op worden gevonden. Wij moeten allereerst een onderzoek ter plaatse instellen.

Onder het spreken waren de beide vrienden een dwarsstraat ingeslagen, en toen nog een, tot zij kwamen in de straat, die evenwijdig liep met de Harbour Street.

— Ik ben benieuwd, Edward, hoe je het uitrekent, dat wij juist ter hoogte van het huis No. 17 in de andere straat zullen zijn, zei Brand nieuwsgierig.

— Dat is niet moeilijk, amice. Tel de straatlantaarns maar. In iedere wijk staan de lantaarns precies evenver van elkander. Wij moeten er drie tellen, en dit is de derde, zei Raffles, nu nog een een twintig passen.

Hij sprak verder niet, maar begon zijn stappen te tellen.

Toen hij er eenentwintig gedaan had, stonden zij juist voor een hoog smal, blijkbaar zeer oud huis, waar in de benedenverdieping een soort uitdragerij werd gehouden.

HOOFDSTUK III

ISAAC BERNSTEIN

Zonder aarzelen ging Raffles het huis binnen, door Brand op de voet gevolgd.

Zij stonden nu in een donker winkel-tje, dat door een smalle toonbank in tweeën was gescheiden.

De ene helft was bestemd voor de klanten, de andere helft was voor een groot deel ingenomen door enige rijen planken, waarop genummerde pakjes kleren lagen, en kartonnen dozen.

Aan de zoldering hingen ijzeren haken met tal van oude, merendeels tot op de draad versleten kleren.

In het blad van de toonbank bevond zich een klep, waardoor de eigenaar van de zaak van de ene helft van zijn winkel naar de andere kon komen.

De pandjeshuishouder zat op een hoge kruk voor een wankelende lessenaar die dicht bij het morsige venster stond en was verdiept in de bestudering van een lijvig winkelboek.

Isaac Bernstein, de eigenaar van de zaak, had zijn uiterlijk niet mee; hij was een klein pokdalig mannetje met een grote, kromme neus, waarnaast twee schitterende, zwarte oogjes fonkelde.

Hij droeg een klein kalotje op zijn hoofd en een hoornen hals met

grote, ronde glazen.

Hij keek van het boek op, toen de winkelschel overging, en scheen blijkbaar direct varenslui herkend te hebben in de beide binnentredenden, tenminste hij sprak hen aan met « kapitein ».

Raffles nam zijn omgeving goed op, en wierp een blik, door de openstaande deur van een smalle gang, op de binnenplaats, welke hij duidelijk kon zien.

— Kan ik zaken met u doen? vroeg Isaac Bernstein, terwijl hij zich van zijn hoge kruk liet glijden en zijn onbekende klanten aankeek.

— Misschien wel, zei Raffles, terwijl hij een hand in zijn zak stak en er een eenvoudige gouden ring uithaalde, welke hij de man voorhield.

— Wat geef je daarvoor? vroeg hij en terwijl het oude mannetje de ring toetste, liet hij zijn ogen rondgaan.

— Een ordinair ringetje van veertien karaat, zal ik geen gezond uur meer hebben, bromde de pandjeshuishouder.

— Wat geef je er voor?

— Wat zal het waard zijn? We zullen zeggen, drie shillings.

— Drie Shillings? Ben je gek, man? harschte de gekke kapitein uit. Het

is een ring van een pond geweest.

— Geweest... geweest... Ik geef je drie shillings en vijf pence.

— Geef op, zei Raffles, ik heb geld nodig.

Het oude mannetje grijsde, wikkelde de ring in papier, deed de ring in een doosje en wendde zich om, teneinde het weg te bergen.

Raffles gaf Brand snel een wenk, en het volgende ogenblik had hij de man de hand op de mond gelegd en hem met de vrije arm als een kind opgelicht en over de toonbank getrokken.

Het oude mannetje was van deze plotselinge overval zo verrast en verschrikt, dat hij zelfs geen kreet slaakte en er ook niet aan dacht zich te verweren.

In een oogwenk hadden Raffles en Brand de uitdrager gekneveld en stevig gebonden met een paar touwen, die zij in een hoek vonden.

Daarop nam Raffles hem als een zak over de schouder, droeg hem de gang in, waarvan de deur had opengestaan, duwde een deur open, en legde de man neer op een oude, versleten divan.

Hij boog zich naar hem over en zei op vriendelijke toon:

— Je hoeft niet bang te zijn, oude. Ik heb het niet op je geld voorzien. Waar is je vrouw?

Het oude mannetje schudde ontkenmend het hoofd.

— Je hebt dan toch zeker een huishoudster of zo iets?

Haastig bewoog het hoofd enige malen op en neer.

— Waar is dat mens op het ogenblik?

De verschrikte ogen keken in de richting van de deur.

— O, zeker een boodschap doen? Goed.

Raffles wendde zich tot Brand en zei fluisterend:

— Stel je verdekt hier bij de deur op, zodra ze passeert, gooi je haar een zak of zoiets om het hoofd en belet haar vooral te schreeuwen, maar zonder haar pijn te doen. Goed begrepen? Ik zal intussen Henderson opbellen, tot ons geluk heeft onze vriend een telefoon.

Brand had een oude sjaal gevonden en stelde zich verdekt op.

Hij behoefde slechts een paar minuten te wachten, toen ging de winkelbel, en naderden sloffende schreden, er klonk een zeurende stem, die « Izak, Izak » riep en toen schoof er een vrouwelijke gedaante langs de deuropening.

Brand wierp haar snel de doek om het hoofd, bond er tegelijk haar armen mee vast, het slachtoffer onderwijl gerust trachtende te stellen.

— Stil maar, opoe. Niet zo tegenspartelen. Ik meen het zo kwaad niet met je. Houd je nu maar bedaard en niet zo tegenspartelen.

De oude huishoudster bleek inderdaad van een ander maaksel te zijn dan haar baas, schopte en trapte geducht met haar benen, terwijl zij alle mogelijke moeite deed om zich van de sjaal te bevrijden.

Toen Raffles klaar was met telefoneren hing hij de hoorn aan de haak, en hielp Brand met het voltooiën van het onsmakelijk werkje.

Zodra de benen van het oude mens waren vastgebonden, deed Raffles haar de sjaal af, bond haar een doek voor de mond, en zei hoofdschuddend:

— Als dit geen oude heks is, die haar baas volkomen onder de duim heeft, dan heb ik geen verstand meer van dergelijke dames.

Het oude wijf keek hem nijdig aan en Raffles vervolgde op ernstige toon:

— Ik ben blij, dat zij een doek voor haar mond heeft, ik geloof waarachtig, dat ze mij anders zou bijten.

— Wat ben je van plan met die twee te doen?

— Natuurlijk zullen wij hun plaats innemen, Charles.

— Maar wij hebben volstrekt niets bij ons om ons te vermommen.

— Daar komt Henderson aanstonds mee, heb maar even geduld.

Juist op dit ogenblik ging de winkelbel over.

Brand schrok en fluisterde:

— Wat nu? Is het een klant?

— Hier, doe in ieder geval die sjaal maar om je hoofd, zei Raffles. Het is in de winkel al tamelijk donker.

Brand deed wat hem gezegd was en slofte naar de winkel.

Voor de toonbank stond een man van reusachtige lichaamsbouw, met een groot pak onder de arm.

Zelfs bij het twijfelachtige licht herkende Brand met een zucht van verlichting in de binnentredende, Henderson.

— Ik zou je wel om de hals kunnen vliegen, James, want je komt als geroepen, zei Brand op zachte toon. Wat heb je daar in dat pak?

— Verschillende dingen, waar mylord om gevraagd heeft; houwelen, koevoeten, schoppen en nog wat van dat spul.

Raffles was intussen op het geluid van de stem naar de winkel gekomen en zei nu op zachte toon:

— Goed dat je er bent, James. Er moet een paar dagen hard gewerkt worden.

— Geheel tot uw dienst, mylord.

— Heb je ook nog wat eetbaars meegebracht, zoals ik gevraagd heb?

— Met hetgeen ik bij mij heb, mylord, zouden wij het wel drie dagen kunnen uithouden.

— Dat is meer dan genoeg; morgenochtend gaat mijnheer Brand in de rol van Sara, of hoe de huishoudster, die wij daar binnen voorlopig opgeborgen hebben anders mag heten, zelf inkopen doen, want wij mogen geen argwaan wekken door al te veel binnenshuis te blijven.

Raffles had even rondgekeken in de nu volkomen donkere winkel en vervolgde:

— Ga nu maar naar de huiskamer, James, waar onze twee oudjes liggen; de eerste deur links in de gang, en maak er licht. Wij zullen nu het gordijn maar neerlaten voor het winkelraam, en de zaak sluiten.

Hij voegde de daad bij het woord, liet het rolgordijn voor het venster en voor de deur neer, sloot deze laatste zorgvuldig met de twee knippen, en het slot, en draaide vervolgens de schakelaar van het elektrische licht om.

— Nu zullen wij eerst wat eten, en daarna direct aan het werk gaan, zei Raffles, nadat allen in de kleine huiskamer bijeen waren.

De twee oudjes, nog altijd gebonden

en gekneveld, zaten ieder in een hoek van de divan en schenen niets te begripen van wat er omging, of wat hun onwelkome bezoekers van plan waren.

Maar dit begrepen zij wel; dat zij niets van hen te duchten zouden hebben. Dat bleek uit het gehele optreden van de zonderlinge indringers.

Henderson had het zware pak, waaraan twee sterke mannen een hele vracht gehad zouden hebben, maar dat hij met het grootste gemak had gedragen, op de vloer gelegd en er het dikke touw van af gewikkeld.

Er kwamen nu verscheidene graafwerktuigen en nog een aantal andere dingen te voorschijn, waarvan Brand niet aanstonds de aard herkende en ten slotte een aantal blikjes geconserveerde levensmiddelen.

De reus begaf zich hiermee naar het aangrenzende keukentje en begon een smakelijke maaltijd klaar te maken, en dat alles zo eenvoudig, met zo weinig omslag, en vooral zo weinig verbazing alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, dat hij op dit oogenblik in een klein uitdragerswinkeltje in de havenwijk van New York bezig was op de gasstellen van de gekneveldde eigenaar een paar omeletten te bakken, terwijl hij slechts enkele dagen tevoren zijn meester als Lord William Aberdeen in het Hydepark te Londen in zijn Rolls Royce had rondgereden.

— Hij verbaast zich over niets, mompelde Brand vol bewondering. Ik zelf moet erkennen, dat ik mij in deze onfrisse voden allesbehalve aangenaam voel; ik heb nu reeds de aanvechting om deze lorren op de binnenplaats te gooien.

Raffles was intussen naar de twee oudjes gegaan, en sprak ze aldus aan:

— Jullie zullen wel bemerkt hebben, dat jullie van ons volstrekt niets te vrezen hebt, zolang jullie je naar onze wensen schikt. Wij zullen een paar dagen in dit huis moeten vertoeven, en dat is alles. Wij zullen je nu ook wat te eten geven, maar wij zullen jullie tevens goed in het oog houden; wij zijn hier voor een ernstige zaak, en het zou jullie berouwen om ons op een of andere wijze de voet dwars te zetten, voor

zover jullie daartoe in staat zouden zijn.

Terwijl Raffles aldus het bejaarde paar toesprak was Brand reeds begonnen, zijn gelaat een volkomen verandering te laten ondergaan, en het duurde niet lang of met behulp van enkele kleurstoffen en een bedriegelijk nagemaakte pruik, had hij zich op de donker bruine ogen na een uiterlijk weten te geven, dat verbluffend veel leek op dat van de oude huishoudster.

Nauwelijks hadden zij gegeten en was de tafel afgeruimd, of Raffles liet Izak en zijn huishoudster opnieuw binden, en zei tot Brand en Henderson, terwijl hij hen ter zijde nam:

— Nu zal ik jullie in het kort mijn plan uiteen zetten. Ik heb zoëven mijn berekeningen gemaakt; wij zullen een gang moeten graven, die omstreeks twaalf meter lang wordt, dat wil zeggen dat wij vandaag, donderdag, morgen, vrijdag, en overmorgen zaterdag telkens iets meer dan vier meter grond zullen moeten uitgraven. De tunnel behoeft niet breder te worden, dan nodig is dat twee personen elkaar kunnen passeren en ongeveer anderhalve meter hoog. Omdat de grond hier nogal hard is, heb ik James een klein toestel van mijn vinding mee laten brengen.

— Wat is dat voor een toestel? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Zeer eenvoudig, een elektrische boormachine, amice. Je weet natuurlijk net zo goed als ik dat dergelijke boren gebruikt worden voor het maken van de gaten, waarin later de dynamietpatronen werden geschoven, om zodoende het gesteente te verbrijzelen. Welnu, mijn boor is zo'n instrument in miniatuur en in staat, wel geen rotsen, maar toch wel zeer harde aarde los te maken, hetgeen ons werk, naar ik hoop, aanzienlijk zal vergemakkelijken.

Terwijl Raffles deze korte uiteenzet-

ting gaf, had Henderson het voorwerp, waarvan zijn meester een beschrijving had gegeven, uit het grote pak gehaald.

Het bestond uit een boorbeitel van hard staal en het andere uiteinde kon gemakkelijk op de sneldraaiende as van een draagbare motor van ongeveer twee P.K. worden gekoppeld.

Deze kon op zijn beurt worden ingeschakeld op de gewone huisleiding.

Raffles had reeds een tekening gemaakt, waaruit bleek, dat de tunnel kaarsrecht zou worden en men zou alleen van deze richting moeten afwijken als zich onvoorziene hinderpalen voor zouden doen, zoals gaspijpen, waterleidingbuizen, riolen enzovoort.

— Maar waar halen wij de nodige schoren vandaan? vroeg Brand nadat hij het werktuig bewonderd had, hetwelk Henderson bezig was te monteren. Wij kunnen toch maar niet een gang graven, zonder deze goed te schragen?

— Natuurlijk niet, amice, zei Raffles glimlachend. Als wij twee meter ver waren, zou achter ons, en waarschijnlijk ook boven ons, het verwulft van onze tunnel instorten. Dus moet de onderaardse gang op geregelde afstanden worden gestut.

— En waarmee dan wel?

— Met planken, die wij wel hier of daar zullen vinden, of anders eenvoudig uit de vloer zullen halen. Je hebt immers voor het nodige timmermansgereedschap gezorgd, James, zoals ik je had opgedragen? zo wendde hij zich tot de chauffeur, die druk bezig was met het uitpakken van zijn zware vracht.

— Hier zijn zagen en beitels, mylord antwoordde de reus.

— Dan is alles in orde, en kunnen wij aan het werk gaan. Naar de kelder, jongens, en duchtig aangepakt.

HOOFDSTUK IV

GRAAFWERK

Henderson nam de motor en de elektrische boor op en Raffles en Brand grepen de werktuigen, de zagen, beitels, spaden en houwelen.

Daarmede beladen, begaven zij zich naar de gang, waar zich de deur bevond, die naar de kelder voerde.

Zij moesten bij het licht van de zaklantaarn, welke Brand had aangeknipt een smalle trap van een stuk of acht treden afdalen.

De tamelijk ruime kelder bleek voor een groot deel gevuld te zijn met een hoop oudroest, wrakke stoelen, allerlei afval, en ook zakken met beenderen, die een ondraaglijke lucht verspreidden, en Isaac Bernstein zich ook met de handel in lompen ophield.

Voorts een partij planken en delen, welke Raffles dadelijk een zachte uitroep van tevredenheid ontlokten.

— Hier hebben wij juist wat wij nodig hebben, zei hij, terwijl hij op de stapel hout wees. Goed droog en stevig hout, planken en balken, wij hadden het niet beter kunnen verlangen. Er is ook eikenhout onder.

Nu trad Raffles op een der muren van de kelder toe, klopte er tegen en vervolgde:

— Dit is de wand, waar wij door moeten. Wij zullen beginnen met die volkomen vrij te maken.

Dadelijk zetten de drie mannen zich er aan, alles weg te halen, wat er zoal tegen die muur stond, en dat was niet gering.

Uitstekend kwam hen daarbij de geweldige lichaamskracht van Henderson te pas, die met het grootste gemak voorwerpen oplichtte en verplaatste, welke Raffles en Brand ternauwernood van de grond konden optillen, al behoorden zij toch zeker niet tot de zwakkelingen.

Aldra was de muur vrij gemaakt en nu zocht Raffles naar de juiste plek om het grafwerk te beginnen.

— Voor zover ik heb kunnen nagaan, zei hij peinzend, staat deze muur loodrecht op de zijmuren van het huis. Dit is de beste plek. Hier zitten de stenen een weinig los door ouderdom en wij zullen des te minder werk hebben.

— Wil je mij eerst eens even zeggen, Edward, vroeg Brand die zijn jas reeds had uitgetrokken, hoe je weet dat de kelder van het huis in de Harbourstreet op hetzelfde peil ligt als deze, waarin wij ons thans bevinden?

— Op die vraag kan ik je tot mijn

spijt niet antwoorden, Charles, want ik weet het niet, zei Raffles schouderophalend. Maar veel kan dat natuurlijk niet schelen en de hoofdzaak is, dat wij om en nabij op die kelder uitkomen. In ieder geval weet ik de afstand die ons van die kelder scheidt, en dat is reeds veel.

Henderson had ook zijn buis uitgedaan, zijn mouwen opgestroopt, en vertoonde nu zijn geweldige biceps, waarop de spieren als kabels lagen.

Met behulp van een der houwelen was hij begonnen de stenen uit de muur te halen, op de plek, hem door Raffles aangewezen, en binnen korte tijd had hij een gat in de muur van ongeveer een meter breed en anderhalve meter hoog.

Raffles had inmiddels de motor door middel van een lang snoer verbonden met een stopcontact, dat zich naar de kelderdeur in de gang bevond, en de boor aan de motor geschroefd.

Achter de muur was de grond in de loop der tijden zo hard geworden als steen, maar de boor maakte deze substantie los, zodat deze als een zwarte regen van gruis op de keldervloer viel.

Het werk vorderde langzaam maar gestatig.

Nu en dan gaf Raffles een aanwijzing en nadat er twee uren onafgebroken was gewerkt, bleek de gang juist een meter diep te zijn.

Raffles gaf zijn tevredenheid te kennen, en zei:

— Het gaat goed, lui. Als wij in dit tempo kunnen doorwerken, zullen wij zelfs voor de aangewezen tijd klaar zijn. Maar nu zullen wij even rust nemen en van de gelegenheid gebruik maken om eens te kijken naar de toestand van onze gevangenen. Ik zou graag de oudjes op een andere manier behandelen, maar ik zou op het ogenblik niet weten hoe.

Het stuk tunnel werd voorlopig geschraagd met enige planken, waarna de drie mannen de kelder verlieten, de deur achter zich sloten, en de trap opgingen die naar de gang voerde.

Raffles trad de huiskamer binnen.

De twee oude mensen zaten nog net op de divan, als hij hen had achtergela-

ten, maar er lag iets op het gelaat van Isaac Bernstein, dat hem niet al te goed beviel.

Hij trad op de oude man toe, draaide hem zwigend om en zag, dat deze er in geslaagd was de touwen, waarmede hij gebonden was, gedeeltelijk los te maken.

Nog enkele minuten en hij zou zich hebben bevrijd.

Wat er dan gebeurd zou zijn liet zich gemakkelijk raden. De man zou dadelijk de straat zijn opgerend en om hulp geroepen, de drie indringers zouden worden overvallen en zeer waarschijnlijk zouden zij niet in de gelegenheid zijn geweest, zich te verdedigen, zeker niet tegen een overmacht.

Raffles keek de pandhuishouder strak aan, dacht toen even na, en wendde zich daarop tot Brand, met wie hij op zachte toon enige woorden wisselde.

De jonge man knikte, sloeg de doek om zijn hoofd opende de straatdeur, en verdween sloffend in de duisternis.

Er verliep bijna anderhalf uur, gedurende welk tijdsverloop Raffles en Henderson beurtelings de wacht hielden bij het paar in de huiskamer, terwijl een van hen naar de kelder trok, om daar de gang wat verder uit te graven.

Toen ging de winkelbel weer en enige ogenblikken later kwam Brand het vertrek binnen.

Hij droeg een korf aan de hand waaruit een kleine hond te voorschijn kwam, die direct vrolijk kwispelstaartend, maar zonder te blaffen tegen Raffles opsprong.

— Zo, ben je daar, Busto? zei Raffles terwijl hij het dier een kleine Aire-dale Terrier over de kop streelde. Brave hond.

Hij ging met de hond vlak voor de gebonden mensen staan en zei op ernstige toon, terwijl hij op de terrier wees:

— Nu moeten jullie eens goed naar mij luisteren. Ik heb gemerkt, dat je pogingen in het werk hebt gesteld, je te bevrijden. Misschien zou ik in een dergelijk geval hetzelfde hebben gedaan. Ik ben daar dan ook in het geheel niet boos om, maar daar het mijn plannen in de

war zou sturen, als jullie er inderdaad in zoudt slagen je te bevrijden, terwijl wij daar beneden zijn, zal ik een bewaker aanstellen. De hond, die je hier ziet, zal je volstrekt niets doen, zolang jullie je rustig houden en geen pogingen doen om te ontkomen. Maar ik sta niet voor de gevolgen in, als jullie er van door zouden willen gaan. Die kleine hond is sterk voor twee en hij zou jullie lelijk kunnen toetakelen. En hij zou mij dadelijk waarschuwen door luid te blaffen en zij zouden in een ommezien hier zijn.

Daarop raakte Raffles de beide gevangenen even met de hand aan en beval de hond:

— Liggen Busto.

Onmiddellijk strekte de terrier zich vlak voor de rustbank op de vloer uit, en hield zijn ogen onafgebroken gevestigd op de personen, die aan zijn bewaking waren toevertrouwd.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

Daarop zei hij op zachte toon:

— Doe de voordeur weer op slot, Charles. Wij kunnen nog wel een paar uur werken, alvorens te gaan slapen.

De drie mannen begaven zich opnieuw naar de kelder, teneinde daar hun graafwerk voort te zetten.

Na anderhalf uur ingespannen arbeid werd het noodzakelijk, het uitgegraven gedeelte te schoren.

Henderson had reeds de nodige balken en planken op maat gezaagd, en volgens de aanwijzingen van Raffles werden de stutten aangebracht, die het verwulf en de wanden van de tunnel moesten steunen.

Deze was nu juist zo breed, dat twee personen er elkander konden passeren, als zij gebukt liepen.

De tunnel was nu bijna twee meter diep gevorderd.

De drie gravers, die wel wat vermoeid waren, gingen nu naar boven en na wat te hebben gegeten, waarbij de gevangenen niet werden vergeten, gingen zij slapen.

Het was toen bijna half twee.

Raffles en Brand hadden een paar matrassen opgezocht uit de winkelvoorraad die er draaglijk uitzagen, terwijl

Henderson in de huiskamer bleef, in gezelschap van Busto, die zijn plaats voor de rustbank weer ingenomen had.

De reus had zich vergenoegd met een stapeltje gonje zakken, die hij op de vloer voor de deur uitspreidde, waarop hij evengoed sliep als in zijn eigen bed in zijn gezellig kamertje boven de garage in de tuin van het huis van Lord William Aberdeen.

Hij werd vroeg wakker, toen het nog nauwelijks dag was.

Hij stond op, geeuwde onbedaarlijk, zodat Bernstein met een schrik uit zijn sluimering ontwaakte, rekte zijn krachtige armen en knikte toen zijn kamergeenoot, die in zijn eigen ledikant dat Henderson uit de slaapkamer hierheen had gebracht, lag, met een beminnelijke grijnslach toe.

— Goed geslapen, Isaac-man? vroeg hij joviaal. Maak dan je huishoudster maar eens wakker, opdat die je potje havermout kan koken. Ik zal eens naar de keuken gaan en zien hoe het met mijn eigen kokerij gaat.

Hij verliet het vertrek, waar hij de hond achterliet en begaf zich naar de keuken, waar hij zich onder de kraan duchtig waste en zich daarop aan het bereiden van het ontbijt zette.

Het duurde niet lang of hij hoorde gestommel in het aangrenzende vertrek blijkbaar waren zijn meester en Charles Brand eveneens ontwaakt.

Een half uur later kwam Brand te voorschijn, opnieuw gekleed en vermond als de huishoudster.

Hij knikte James toe, en fluisterde toen zuchtend:

— Ik wou dat dit avontuur maar gauw geëindigd was, James. Ik kan niet zeggen, dat ik mij erg op mijn gemak gevoel in deze rokken.

— Ik zou onwaarheid spreken, als ik zei, dat het u erg flatteert, mijnheer Brand, zei de reus lachend.

— Hoe staat het met de gevangenen? vroeg Brand.

— Uitstekend, mijnheer Brand, antwoordde Henderson. Toen ik vannacht wakker werd snurkte het manneke als een os.

Onder het spreken was Henderson

begonnen met zich aan het ontbijt te wijden en spoedig siste de boter in de pan, want de reus had een fijne neus voor dergelijke dingen en had aldra in een der kasten het nodige ontdekt om een maaltijd te bereiden.

Terwijl hij hiermede bezig was, kwam ook Raffles, reeds geheel gekleed, het kleine keukentje binnen.

— Goede morgen James, zei hij. Kunnen wij gauw ontbijten?

— Over een minuut of tien, mylord.

— Goed, want wij moeten dadelijk weer aan de gang. Hoe eerder wij met dat karwijtje klaar zijn hoe beter, en wij moeten er ook rekening mee houden, dat ik mij vergist kan hebben en dat wij dan een andere richting zullen moeten inslaan.

Toen zij met het ontbijt bijna klaar waren, zei Raffles op zachte toon tot Brand.

— Nu zal het wel noodzakelijk zijn, dat je je eens buiten vertoont, ten einde geen argwaan te wekken. Je kunt hier en daar wat inkopen doen, maar ga niet te ver, want wij gaan nu direct weer naar de kelder.

— Ik hoop maar, dat dit niet in figurlijke zin is, bromde Brand voor zich heen. Want als ik mij niet bedrieg, dan kon dit avontuur wel eens een keer nemen, die het ons zou doen berouwen, dat wij er mee begonnen zijn.

Toch nam hij het boodschappenmandje van de oude huishoudster, hetwelk hij op een kastje had zien staan en verliet de winkel na het gordijn voor het stoffige raam te hebben opgehaald, teneinde hier en daar enkele inkopen te doen.

Het bleek al dadelijk, dat hij zich voortreffelijk had vermomd, want nergens toonde men ook maar het gering-

ste wantrouwen.

Terwijl hij zo rondliep, gaf Brand zijn ogen goed de kost.

Voor al de huizen vlak tegenover de uitdragerij hadden zijn belangstelling, maar hij kon er niets verdachts in zien.

Zodra hij van zijn korte rondgang terug was, zei Raffles:

— Nu moeten wij er natuurlijk op rekenen, dat er van tijd tot tijd klanten binnen komen, en ook dat het huis beïloed wordt, zonder dat wij het weten, en het zou wantrouwen wekken, als de klanten voor een dichte deur kwamen. En daar wij beneden in de kelder de winkelbel zeker niet zullen horen, zo zal James ons wel de dienst willen bewijzen, een electricch snoer aan te leggen, dat in de kelder uitmond.

— Het zal een kwestie van een of anderhalf uur zijn, mylord, zei de chauffeur. Ik heb in de kelder een paar rollen schelle draad gezien, en een paar oude electriche schellen; meer heb ik niet nodig.

— Doe dat, maar laat dan zo lang het gordijn voor de deur zakken.

— Ik zal er voor zorgen, mylord.

Terwijl Henderson zich aan het werk begaf om het schelcontact te maken, daalden Raffles en Brand weer naar de kelder af en hervatten hun arbeid.

De dag ging zonder noemenswaardige voorvallen voorbij.

De vrijdag werkten de drie mannen met zoveel ijver, dat zij zeven meter aan de tunnel konden toevoegen, die dus thans al negen meter lang was.

— Wij zullen vanavond wat vroeger naar bed gaan, zei Raffles toen de moeilijke taak van die dag teneinde was, want morgen staat ons nog een reuzentaak te wachten.

HOOFDSTUK V

AAN DE VOORAVOND

Reeds om zes uur s'ochtends op de volgende dag werd de onderaardse gang weer wat verder uitgegraven.

Hoe verder de drie gravers vorderden met hun werk, hoe meer voorzorgsmaatregelen zij in acht moesten nemen, want niet alleen vereiste het schragen van de tunnel al hun aandacht, maar ook moesten zij er nu op verdacht zijn, dat zij onverhoeds een instorting zouden kunnen veroorzaken, of met het houweel door de muur van de kelder onder het huis in de Harbour Street zouden slaan.

Om twee uur in de namiddag waren er nog ruim vijf meters bij de lengte van de onderaardse gang gevoegd, en er begon zich een opgewonden stemming van Brand en Henderson meester te maken.

Raffles echter behield zijn gewone kalmte en was zichzelf volkomen meester.

De gang liep kaarsrecht en volkomen waterpas en het volgende uur zou hem wel duidelijk maken of zijn berekening juist was geweest en of de goede richting was gevolgd.

Met grote behoedzaamheid werd nu de harde aardlaag aangetast.

Thans werd bijna uitsluitend de boer gebruikt, omdat deze verreweg het minste geraas maakte en de houweelslagen wellicht aan de andere kant van de muur gehoord zouden kunnen worden.

Het was zeer vermoeiend werk, deze arbeid in halfgebukte houding, maar de drie mannen zetten onverdroten door.

Het werd vier uur en nog altijd was het einde niet in zicht...

Een zekere curust begon zich nu ook van Raffles meester te maken.

Hij was naar het begin van de gang terug gegaan, en had deze zorgvuldig opgemeten.

De tunnel was precies zestien meter lang.

Raffles toonde zijn teleurstelling, zeggende:

— Zou ik mij toch vergist hebben? Wij moesten nu reeds door de keldermuur van het huis in Harbourstreet heen zijn.

— Kun je je niet in de afstand vergist hebben, Edward? vroeg Brand.

— Mij dunkt van niet. Het kleine keldergat, dat je daarginds ziet, en dat met een plank is afgedekt, komt op de binnenplaats uit; die binnenplaats is precies zes meter diep.

— Hoe weet je dat?

— Omdat ik het heb nagemeten, terwijl je vanochtend je boodschappen deed. Ik heb er wel geen meetlat bij gebruikt, maar mijn voeten, terwijl ik zogenaamd bezig was een paar vaten te verrollen, en ik weet zeker dat het misschien, op een paar centimeters na, klopt. Welnu, de binnenplaats van het huis in de Harbourstreet is hoogstens een paar meter breder en de kelder ligt aan de achterzijde. Acht en zes is veertien, plus de dikte van de scheidingsmuur en ik heb er nog enige decimeters bijgerekend, om mij niet in mijn nadeel te vergissen. Je zlet dus dat wij beslist reeds door de muur heen moesten zijn.

Dit korte gesprek werd tussen de beide vrienden gevoerd, terwijl zij weer uit de tunnel waren gekropen en in de kelder hun ledematen wat uitrekten.

Maar nauwelijks had Raffles de laatste woorden gesproken, of Henderson kwam voor de dag, zo vlug als zijn lengte het hem toeliet.

Zijn gelaat stond vrolijk, toen hij op zachte toon zei:

— Ik weet nu mylord, waarom wij niet door de muur heen zijn.

— Waarom dan, James? vroeg Raffles haastig.

— Omdat wij er al voorbij zijn, mylord. De kelder van het huis in de Harbourstreet ligt niet zo diep als deze; wij zijn onder de vloer terechtgekomen.

— Weet je dat zeker, James riep Brand verheugd uit.

— Ik geloof niet, dat ik mij vergis mijnheer Brand, zei de reus. Ik wilde een schoor tegen het verwulft van de gang aanbrengen, toen ik met mijn hamer tegen iets sloeg, dat een heel andere klank gaf dan de harde grond waar wij doorheen hebben gegraven, want die klinkt dof, en ik hoorde een heldere klank, als van metaal op steen. Ik richtte mijn lantaarn op die plek, en ik zag, dat ik met mijn hamer tegen de onderkant van een blauwe hard steenen estrik had geslagen, zoals men van gebruikt, om er kelder of keukenvloeren mede te plaveien.

— Dat is een prachtige ontdekking, James, zei Raffles opgewekt, dan heeft het toeval gewild, dat wij juist onder de vloer hebben gegraven. En het is misschien nog gemakkelijker door de vloer binnen te komen, die uit die grote tegels bestaat, dan door een zijmuur, die uit gewone bakstenen is opgetrokken, welke wij noodzakelijk hadden moeten vernielen. Ga je mee, Charles, dan gaan wij het eens bekijken.

Alle drie kropen ze de tunnel weer binnen en een ogenblik later hadden Raffles en Brand zich er van overtuigd dat de veronderstelling van Henderson juist was.

Daar waar het plankenbeschot van de zoldering eindigde, was duidelijk de blauwe plavuiz te zien.

— Nu heet het oppassen, zei Raffles op zachte toon. Om te beginnen mogen wij niet luid meer praten en dan moeten wij zo voorzichtig en zo stil mogelijk te werk gaan.

— Wat ben je van plan? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Dat zal ik je zeggen, antwoordde Raffles, die de aarde van een der tegels had weggekrabd en nu de vierkante steen ging meten.

— Deze plavuizen, zo ging hij voort, meten bijna twee en twintig centimeter in het vierkant. Als wij er dus vier uitnemen, dan hebben wij een gat, groot genoeg om zelfs Henderson door te laten. Als James nu een houten luik wil maken, zullen wij de vier tegels met kalk op dat luik bevestigen, zodat het nauwkeurig in de opening past. Als wij een en ander schragen met vier stevige steunbalken, die op de vloer rusten, zodat als er boven over het luik wordt gelopen wij geen vrees behoeven te koesteren, dat men er te ongelegener tijd doorheen valt.

— Dat is een goed idee, zei Brand op gedempte toon. Maar hoe kunnen wij weten of er iemand in de kelder hierboven is?

— Door goed te luisteren, Charles antwoordde Raffles. De vloer is hier dun, en het is een groot geluk, dat

wij niet verder hebben doorgegraven, anders hadden wij kans gelopen, dat alles was ingestort. Wij kunnen amper een halve meter voorbij de scheidingsmuur zijn. Maar voor alle zekerheid moet Henderson met zijn steenboor een gat van ongeveer één centimeter door een van de tegels boren, die het dichtst bij de muur is, zodat het niet in het oog valt en wij beter kunnen horen wat daarboven geschiedt. Laten wij maar met een beginnen.

* * *

Terwijl dit alles gebeurde in, of beter gezegd, onder het huis in de Harbour Street, maakte Peter Vandyke, de staalkoning, zich gereed om het grote bedrag los te maken hetwelk hij nodig had om op die dag tussen 9 en 11 uur in de kelder van het hem aangewezen huis te deponeren.

Reeds vroeg in de ochtend had Vandyke de nodige bevelen gegeven en allereerste ratelden telefoonschellen en draafden de bankkassiers heen en weer om de grote som bijeen te brengen.

Bijna de gehele dag was nodig om het reusachtige bedrag bijeen te brengen.

Maar eindelijk tegen vijf uur in de namiddag lag het bedrag dan toch op de schrijftafel van de staalkoning.

Vandyke zat er bij achterover leunend in zijn bureaustoel met een zijner onmetelijke sigaren in de mond.

Hij kauwde er peinzend op.

Wel had hij geen berouw van zijn daad, die zijn eigen leven en dat van zijn dochter kon redden, maar toch, vijf miljoen, het was om zich de haren uit het hoofd te trekken.

— Vijf miljoen op het blad van een schrijftafel, mompelde Vandyke voor zich heen. Ik geloof niet dat men het vaak zal zien. En die vijf miljoen gaan het huis uit en zullen er nooit in terugkeren.

Hij slaakte een diepe zucht, en wendde toen de blik naar een zwaar lederen valies, dat op een stoel naast het bureau stond om het geld te vervoeren.

Op een andere stoel stonden een paar kleine withouten kistjes, die allen een aantal rollen goudgeld konden bevatten, hetgeen het aftellen vergemakkelijkte.

Met een tweede, zware zucht stond Vandyke op en begon langzaam het goud in de kistjes te pakken, die ongeveer de grootte hadden van een gewoon sigarenkistje.

En ondertussen prevelden zijn lippen maar steeds getallen:

— Duizend... tienduizend... vijftigduizend... honderdduizend...

Eindelijk was al het goud in de kistjes gepakt en als een smartkreet klonk het van de lippen van de multi-miljonair: Een miljoen, tweemaal honderdduizend.

Daarop begon hij aan de pakjes bankbiljetten, die allen van een stukje perkament voorzien waren, vastgemaakt aan de bandjes, die ze bijeen hielden, en waarop het bedrag vermeld stond.

En wederom begon de staalkoning binnensmonds te prevelen, met 'n strakke uitdrukking op zijn gelaat, terwijl er hoe langer hoe meer rimpels in zijn voorhoofd verschenen.

Hij legde de pakjes alle keurig bijeen op de bodem van het valies, en toen er geen enkele meer op het blad van het schrijfbureau lag, klonk het half jammerend: drie miljoen, twintig maal honderdduizend, samen vijf miljoen dollar.

Alsof hij totaal uitgeput was door deze arbeid, liet hij zich weer in zijn stoel zakken, en bette zich het voorhoofd met zijn zakdoek.

Met een ruk stond hij weer op, als omdadelijk aan alles een einde te maken, en zette de kistjes met goud, zes in aantal, op de pakjes bankbiljetten.

Daarop deed hij het valies dicht, sloot het met een sleutel die aan zijn sleutelring hing, gespte de riemen dicht en wilde het valies op de vloer zetten.

Maar het was zo zwaar, dat hij het bijna niet kon tillen, geen wonder overigens, want het woog bijna negentig kilo.

Vandyke wierp 'n droevige blik op het valies, drukte op de elektrische belknop

die zich op zijn schrijftafel bevond, en een ogenblik later trad een bediende het vertrek binnen.

— Ik zal thuis eten, Reeder, en laat hier maar dekken, zei hij kortaf.

Misschien vond de bediende dit enigszins vreemd, maar hij liet dit natuurlijk niet blijken, boog, en wilde het vertrek verlaten.

Maar toen hij op de drempel stond riep Vandyke hem terug, en zei:

— Is mijn dochter reeds terug van haar rijtoer?

— Miss Juliette bevindt zich in haar boudoir, sir.

Vandyke slaakte een zucht van verlichting en vervolgde:

— Vraag haar dan of zij met mij hier wil dineren, maar help mij eerst even dat zware valies in gindse kast te zetten.

De bediende kwam terug en niet zonder moeite droeg het tweetal het valies naar een der boekenkasten, die langs de wanden van het grote vertrek stonden.

De bediende verwijderde zich nu, om aan de opdracht van zijn meester te voldoen.

Om zeven uur dineerden vader en dochter in gezelschap van Miss Thornycroft, de dame van gezelschap, die nu geheel van de gevolgen van haar avontuur hersteld was. Men was niet zeer opgewekt aan tafel, want allen wisten maar al te goed, dat er achter iedere deur een detective geposteed stond, met de hand in de zak, om de kolf van een revolver geklemd, en gereed om ieder ogenblik van het wapen gebruik te maken...

Toen het dessert was opgediend, vroeg Juliette Vandyke op zachte toon:

— U blijft dus beslist bij uw plan, vader, om die afpersers het geld te geven?

— Ja, kind, ik zie geen andere uitweg. Ik wil niet voortdurend in deze toestand van onrust leven. Het zou mij altijd zijn alsof er een zwaard van Damocles boven ons hoofd hing, waarvan de draad ieder ogenblik kan breken.

— Je vader heeft gelijk, Juul, kwam het nu van de lippen van Miss Thornycroft. Beter vijf miljoen dan het leven. Je bent nog zo jong en het is afschuwelijk alleen al om te denken, dat die ellendelingen je zouden kunnen mishandelen of doden.

Het jonge meisje zuchtte diep, maar sprak verder niet over de zaak, totdat de bediende de koffie binnenbracht.

Toen vroeg zij, nadat de man zich verwijderd had:

— Gaat gij er alleen heen, vader?

— Ik laat mij door twee politiebeambten vergezellen, Juliette.

— Kan ik niet met u mee gaan, vader?

— Waar denk je aan, riep haar vader verschrikt uit.

— Ik denk aan een mogelijkheid om dat tuig in een val te laten lopen? ging het jonge meisje ernstig voort.

— Zet je dat uit het hoofd, Juliette, zei haar vader schouderophalend. Ook de politie heeft mij verklaard, dat dit wegens de eigenaardige ligging van het huis onmogelijk is. De bende heeft natuurlijk spionnen, en het zou onmiddellijk bekend zijn als er een hinderlaag werd gelegd, in welke vorm dan ook. Het zou dus enkel uitstel van executie zijn, en het gevaar zou blijven dreigen. Neen, het blijft zo, vanavond om negen uur verlaat ik het huis, om het geld te gaan wegbrengen.

Verder werd er over deze netelige kwestie niet meer gesproken.

Om negen uur reed er een kleine chevrolet voor het terras van het huis.

Vandyke stapte er in, op de voet gevolgd door twee politiebeambten, die het zware valies droegen, en het in de auto plaatsten, waarna zij op de achterbank gingen zitten, zodat zij het valies goed in het oog konden houden.

De gewone chauffeur van Vandyke was vervangen door een chauffeur in politiedienst en enkele minuten voor het vertrek van de staalkoning waren een stuk of zes detectives zich komen overtuigen, dat de twee beambten die hem zouden vergezellen, inderdaad tot

het politiekorps behoorden en geen vermomde leden van de Bende van het Kwade Oog waren.

Na deze controle reed de auto weg, bereikte de Harbour Street, en stopte voor het huis No. 17.

Vandyke stapte uit, gevolgd door de twee detectives met het valies.

Alle drie gingen zij het huis binnen, waarvan de deur bleek open te staan, daalden de keldertrap af, en vonden de sleutel op de deur van de kelder steken.

Daar binnen brandde een kaarslantaarn en voor het overige was er niets te zien dan een zware, withouten tafel, waarvan het doel onmiskenbaar was.

Het valies werd op de tafel getild, het sleuteltje werd er naast gelegd, de drie mannen begaven zich weer naar boven, verlieten het huis zoals zij gekomen waren, stapten in de auto en reden weg...

HOOFDSTUK VI

IN DE KELDER

Het was elf uur en pikdonker, toen zes mannen het huis in de Harbourstreet naderden.

Een voor een gingen zij er binnen en de zesde man sloot de huisdeur af.

Zonder zich ergens op te houden daalden zij de keldertrap af en traden er binnen.

De zes mannen, allen leden van de beruchte bende stonden nu rondom de tafel, waarop het zware valies stond, en keken elkander met een grijns om de lippen aan.

— Hij heeft dus toch eieren voor zijn geld gekozen, Jim, zei een kerel met rood haar, terwijl hij een begerige blik op het valies wierp.

— Dat was het verstandigste wat hij doen kon, zei de aangesprokene grimmig. Ik heb zijn dochter een paar dagen geleden met opzet gemist, maar ik verzeker je dat ik haar, als hij gewaagd had, niet zou missen.

— Zou het geld er werkelijk inzitten? vroeg een der anderen, die wat wantrouwend scheen te zijn uitgevallen.

— Maak je daarover maar niet bezorgd, antwoordde de man, die als Jim was aangesproken. Een van onze mannen in het huis van Vandyke heeft het

hem zien tellen en zelf in het valies zien doen. Ja, er zijn wel detectives in dat huis, maar ze zijn toch nog lang niet slim genoeg. Als Vandyke volkomen veilig wil zijn, dan zal hij tot de laatste man van zijn personeel moeten weg doen.

— Alles goed en wel, maar wij moesten ons toch maar even overtuigen. Ik zie dat de sleutel er naast ligt, zei de man met het rode haar.

— Dat kan gebeuren, zei Jim.

Hij pakte het sleuteltje, stak het in het slot van het valies, en draaide het om.

Daarop gespte hij de riemen een voor een los, schoof de twee knippen terug en opende het.

Op hetzelfde ogenblik liet zich een luide knal horen en een verstikkende damp vulde de kelder.

— Verraad, brulde een der mannen. Hij heeft het durven wagen...

Maar verder kon hij geen woord uitbrengen.

Hij greep naar zijn keel, maakte een rochelend geluid en viel met zijn gezicht voorover op de grond.

De andere bandieten trachtten de deur te bereiken, maar werden achter-

haald door het giftige gas, dat zijn bliksemsnelle uitwerking op hen deed gevoelen.

Slechts een hunner had direct zijn neus dichtgeknepen en sprong met dicht opeen geknepen lippen naar de deur, rukte deze open, en strompelde half bedwelmd de treden op, terwijl de gaswolk achter hem aanrolde.

Half stikkend, bereikte hij de gang, tastte zijn weg door de donkere gang naar de voordeur, rukte deze open en stond, duizelend, terwijl een rode nevel voor zijn ogen op en neer golfde, de buitenlucht in te ademen.

Hij wankelde enkele passen vooruit, leunde tegen de vensterbank, terwijl de giftige gaswolk door de wijdgeopende deur wegstroomde, en omhoog steeg in de lucht.

Langzaam kwam de man weer 'n beetje bij en snelde toen dadelijk weg, zo vlug zijn benen hem konden dragen.

Enkele minuten na deze onverwachte ontploffing werd een met tegels bedekt luik in de vloer voorzichtig opgelicht en verscheen het hoofd van een man, dat door een gasmasker beschermd was.

Die man was John Raffles.

Hij hief zijn elektrische zaklantaarn boven het hoofd, keek even om zich heen, trok toen zijn hoofd snel terug, liet het luik weer boven zich in de opening vallen, en deed snel het gasmasker af.

— Het wordt, geloof ik, zaak, dat wij ons in veiligheid brengen, Charles, zo wendde hij zich tot de jongeman, die achter hem stond.

— Waarom?

— Omdat tot mijn spijt, niet alle bandieten bewusteloos zijn geraakt. Er zijn er zes hier gekomen, zoals je mij zoëven zelf hebt medegedeeld, nadat je eens buiten een kijkje was gaan nemen en ik zie er maar vijf liggen.

— Hoe kan die zesde man ontsnapt zijn? vroeg Brand. De gaspastilles, die ie in plaats van de kistjes met het goud, in het valies hebt gedaan, en dat vrij kwam, zodra de afsluiting daarvan werd verbroken, werkt toch onfeilbaar.

— Dat doet het ook, maar niet als

men er zeer snel bij is, zich neus en mond dicht houdt, en vooral over een paar zeer snelle benen beschikt. En die had die ene vent blijkbaar. Dus doen wij het verstandigst er als de gesmeerde bliksem van door te gaan. Die ontsnapte kerel is natuurlijk hulp gaan halen en zo aanstonds zal het hier in de buurt wel krioelen van geboefte.

Het luik met de tegels er op werd haastig weer op zijn plaats bevestigd, de drie mannen verlieten de tunnel en bereikten de kelder, waar het goud en de bankbiljetten in een hoek waren ge-gooid, alsof daar niet een vermogen van vijf miljoen dollar lag, maar een hoop vodden, zoëven door Isaac Bernstein daar neergesmeten.

In allerijl werd het geld verdeeld over drie pakketten, waarbij Henderson natuurlijk het leeuwendeel te torsen zou krijgen en met sterke touwen stevig omsnoerd.

Ieder met een pakket beladen, snelden de drie mannen naar de winkel, waar Raffles zich dadelijk in verbinding stelde met de politie.

— Wat heb je gedaan? vroeg Charles Brand nieuwsgierig, toen Raffles de huiskamer weer binnentrad, waar Isaac en zijn huishoudster nog altijd als gevangenen bewaakt werden door de hond.

— Ik heb de politie gezegd, dat zij er op moet voorbereid zijn, dat de bende van het Kwade Oog op wraak bedacht zal zijn, omdat men haar een poets heeft gespeeld met het geld van Vandyke.

— Maar dan zal de politie zeker stom verwonderd zijn, riep Brand uit. Er is natuurlijk gerapporteerd, dat de vijf miljoen door Vandyke eigenhandig in de kelder van het huis in de Harbourstreet werd neergelegd, en nog wel in tegenwoordigheid van twee geheime detectives.

— Best mogelijk, maar toch niet in die mate als jij veronderstelt, Charles. Want wij weten in ieder geval niet, of die geheime detectives er wel bij zijn geweest, toen Vandyke het geld in het valies pakte. Misschien denken zij wel, dat de staalkoning ter elfder ure de

bandieten toch nog een poets heeft willen spelen.

— Zonder de detectives in het geheim te nemen, Edward? Ik vraag wel excuus maar dit klinkt mij niet zeer aannemelijk, Edward. De politie zou dan tevens moeten veronderstellen dat Vandyeke de beschikking had over stikgas, en hoe zou hij daarover kunnen beschikken?

— Daar kan ik natuurlijk niet op antwoorden. Misschien heeft hij wel relaties in het leger en een of andere hoofdofficier kan hem daaraan hebben geholpen... Hoe het ook zij, de politie zal haar waakzaamheid moeten verdubbelen, want de bandieten zullen op een geduchte wraak zinnen.

— Komt de politie hier?

— Ja. Ik heb ze medegedeeld, dat er vijf bendeleden bewusteloos in de kelder liggen, en dat men niets anders te doen heeft, dan hen te komen halen. Ik heb er echter aan toegevoegd dat zij zich een weinig zou moeten haasten, daar het niet aan twijfel onderhevig kan zijn, of de man, die ontsnapt is, heeft versterking gehaald, ten einde zijn hulpeloze medeplichtigen in de kelder in veiligheid te brengen.

— Maar vroeg men dan op het hoofdbureau niet, hoe je dat alles wist, en wie je was?

— O ja, zij waren daar nieuwsgierig genoeg, antwoordde Raffles glimlachend. Ik heb een ontwijkend antwoord gegeven, en dat zij zelf maar moesten weten wat zij deden.

— Maar dan hebben wij kans, dat hier over een poosje een ware veldslag zal worden geleverd, riep Brand uit.

— Daaraan behoef je niet te twijfelen, zei Raffles droogjes. Het zal hier warm genoeg toegaan. En hoewel ik in dergelijke ontmoetingen anders groot belang stel, zo is het in dit bijzondere geval beter en veiliger, verdwijnen met het geld, alvorens de politie hier is.

— Komt zij hier, in dit huis? vroeg Brand op verschrikte toon.

— Natuurlijk; om te beginnen moeten zij de twee oude mensen bevrijden, en hen beschermen tegen de woede van

de bandieten, die misschien denken, dat Bernstein hier de hand in het spel heeft gehad.

Onder het spreken hadden de twee vrienden in allerijl alles bijeengepakt, wat zij moesten medenemen, terwijl Henderson de wacht hield in de tunnel.

Zij waren hiermede juist klaar toen er op enige afstand schoten kraakten die onder de grond schenen te worden gelost.

Charles Brand keek verschrikt op.

— Dat komt uit de kelder van Nr 17 riep hij uit. Zou de politie er nu al zijn?

— Dat schijnt zo, zei Raffles kortaf. Wij moeten ons haasten.

Op dat ogenblik kwam Henderson haastig aanlopen.

— Er wordt gevochten in de kelder, mylord, riep hij reeds in de gang.

— Toch niet hier? vroeg Brand verschrikt.

— Neen, in de kelder van het andere huis. Ik kon duidelijk door het gat in de vloer het vloeken van de bandieten horen die waarschijnlijk overvallen werden, terwijl zij bezig waren, hun bewusteloze kameraden weg te slepen.

Raffles kneep de lippen opeen en een rimpel trok zich midden in zijn voorhoofd samen, onder de pruik van dicht grijs, vettig haar.

— De politie schijnt hier drommels bij de hand te zijn, mompelde hij. In ieder geval snel weg wezen, of wij worden nog ingesloten. Allereerst Henderson vervolgens wij beiden. Op de hoek van de tweede dwarsstraat van hier, zullen wij elkander weer treffen. Kom, Busto.

De hond sprong met een vaartje in het rond, en rende naar de deur.

Maar eensklaps deed een geluid Henderson, die zich reeds op weg wilde begeven, weer stilstaan, en een blik van verstandhouding met zijn meester wisselen.

Daar buiten had het signaal van een politieauto geklonken, die zeer snel naderde.

De volgende seconde zou de wagen voor het huis stoppen.

Terwijl Raffles er nog over dacht wat hem te doen stond, hoorde hij en

ook Brand en Henderson achter zich een verdacht geluid.

Zij wendden zich om... achter hen stonden Isaac Bernstein en diens huishoudster.

Zij hadden dadelijk gebruik gemaakt van de afwezigheid van de hond en elkander weten te bevrijden.

Raffles begreep onmiddellijk het grote gevaar waarin hij en zijn vrienden zich bevonden; de agenten, en wie wist

hoe groot hun aantal was, zouden dadelijk de winkel binnendringen en het bedrog ontdekken.

En daar was de auto al.

Met een sprong was Raffles bij de deur en deed er de knippen op, terwijl Isaac Bernstein luid begon te jammeren, daarin trouw bijgestaan door de oude vrouw.

— Naar de zolder, riep Raffles op gedempte toon. Het is onze enige uitweg.

HOOFDSTUK VII

WAT ER OP HET DAK GEBEURDE.

Terwijl de agenten de deur van de straat trachtten te openen, en er reeds een ruit aan stukken viel, duwde Raffles het tierende en schreeuwende paar snel de huiskamer in en deed de deur op slot.

Op die wijze konden de beide oude mensen hen althans niet in de weg lopen.

En daarop snelden de drie mannen, ieder met hun kostbare vracht op de schouder of onder de arm, de trap op, die naar de hoger gelegen verdiepingen voerde, nadat Raffles een deur had moeten openbreken, die een verbinding tussen de gang naast de winkel en het naastgelegen, kleine portaal vormde, die waarschijnlijk nooit werd gebruikt.

De burenschenen van het schieten nog niets te hebben gehoord, hetgeen niet te verwonderen was, daar de eerste schoten in de kelder, onder de grond waren gevallen, tenminste de drie vluchtelingen kwamen niemand tegen op hun weg naar de zolder.

De hond was hen gevolgd, en week niet van de zijde van de Grote Onbekende.

Binnen enkele minuten hadden de drie mannen de zolder van het huis bereikt, maar nu werd er beneden ook reeds gestommel vernomen, en klonken

beneden in het huis bevelende stemmen en het gebonk van vuisten op een deurpaneel.

Klaarblijkelijk had het geschreeuw van het opgesloten paar de aandacht van de politie getrokken en was men nu bezig, de deur in te slaan.

Natuurlijk zou Bernstein direct verteld hebben wat er geschied was, en als de politiebeambten niet al te dom waren, dan zouden zij hun gevolgtrekkingen wel maken.

De personen, die de plaats van de pandhuishouder en zijn huishoudster hadden ingenomen, waren bedriegers, dat was zeker, ze zouden zij redeneren en die kwamen zeker niet veel goeds in het huis mitrichten.

Bernstein zou verder zeker vertellen, dat zijn onwelkome bezoekers de hele dag in de kelder hadden daargebracht, en een onderzoek in de tunnel zou dadelijk de waarheid aan het licht brengen.

Dit alles overwoog Raffles terwijl hij als laatste de zolder betrad.

Hij wierp een snelle blik om zich heen en vestigde die toen op het grote zolderraam in het schuine dak, waardoor juist de maan naar binnen scheen.

Bij het licht daarvan konden de drie vluchtelingen zien, dat de kleine zolder

vol stond met oude, buiten gebruik gestelde meubelen.

— Help eens even, zei Raffles op gedempte toon. Wij moeten beginnen met de deuren zo goed mogelijk te versperren, want er steekt geen sleutel op.

Zo vlug zij konden trokken zij een paar zware tafels, een oude boekenkast, leunstoelen en andere zware meubels voor de deur, waarbij de geweldige lichaamskracht van Henderson wederom onwaardeerbare diensten bewees.

Het was hoog tijd, want juist toen de barricade gereed was, vernam het scherpe oor van Raffles snel naderende voetstappen.

Waarschijnlijk hadden de agenten de tunnel en ook het luik in de kelder van het huis in de Harbourstreet reeds ontdekt, en direct begrepen hoe de vork aan de steel zat.

Tevens bleken eindelijk de bewoners wakker te zijn geworden door het rumoer in het huis, tenminste men kon duidelijk de schelle stemmen van de uit hun slaap wakker geschrikte vrouwen en het gevloek hunner echtgenoten horen.

Er viel natuurlijk niet aan te denken, zich op deze zolder te weer te stellen tegen een wellicht vijf- of zesvoudige overmacht, en zo was het zolderraam de enige uitweg.

Raffles snelde er op toe en wierp een blik naar buiten.

Door zich ver voorover te buigen, kon hij, over de dakgoot heen, de binnensplaats zien van het huis in de Harbourstreet.

Daar beneden was het volkomen donker maar nu en dan werd een schelle lichtflits zichtbaar, waarvan de betekenis maar al te duidelijk was, waar de lichtstraal steeds vergezeld ging van een doffe losbranding: daar beneden scheen nog steeds te worden gevochten, en misschien waren de agenten, die er door de tunnel waren binnengedrongen, wel op het juiste ogenblik gekomen, om hun collega's in de kelder te ontzetten.

Raffles liet geen tijd verloren gaan, maar wenkte zijn metgezellen, en in één oogwenk waren zij het raam uit en in de brede dakgoot geklommen, die

onder hun gewicht bedenkelijk doorboog.

Zij haastten zich dan ook tegen het schuine dak op te klimmen, hetgeen niet zo gemakkelijk was, daar de pannen nog nat en glad waren van de niet lang geleden gevallen regen.

Maar eindelijk bereikten zij toch het vlakke gedeelte van het dak.

Juist toen Brand er als laatste de voet opzette, hoorde hij vlak in zijn nabijheid een maar al te bekend fluitend geluid: een kogel sloeg met een doffe klap te pletter tegen een schoorsteen, die ongeveer vijf meter verder stond.

Ook Raffles had het geluid gehoord, en direct klonk zijn op zachte toon gegeven bevel:

— Dekking zoeken. Zij schieten op ons. Achter die schoorsteen.

De drie mannen hadden zich op het vlakke dak dat met grint bedekt was, laten vallen, en kropen nu zo snel zij konden naar de schoorsteen, welke Raffles had aangewezen.

Raffles stak voorzichtig het hoofd om de hoek en speurde de omgeving af.

In het eerst ontwaardde hij niets dan de onregelmatige vormen van de daken en de talrijke schoorstenen, maar toen hij wat scherper toekeek, meende hij in het licht van de maan aan de overkant, dat wil zeggen op het dak van het huis in de Harbourstreet, een donkere massa te ontwaren, die nu en dan scheen te bewegen.

— Ik geloof dat zij daar zitten, de bandieten, fluisterde hij, terwijl hij Brand aanstootte. Ik geloof dat het een troepje leden van de bende van het Kwade Oog is.

— Maar waarom schoten die kerels dan op ons? vroeg Brand, die nu eindelijk de kans kreeg, zich van zijn vrouwenklere te ontdoen, evenals van de pruik, die hij nog steeds droeg.

— Zij zien ons misschien voor politieagenten aan, antwoordde Raffles.

— Dan vergissen zij zich, mylord, liet de stem van Henderson zich horen. Maar als gij het mij vraagt, vind ik het bijna net zo erg bij vergissing te worden doodgeschoten, dan wanneer het werkelijk op mij gemunt zou zijn. Vindt

gij goed, dat ik hun even antwoord?

— Wij zullen nog wat wachten, James, totdat het absoluut noodzakelijk is, antwoordde Raffles, want wij moeten eerst zekerheid hebben.

— Als wij eens probeerden wat dichterbij te komen, Edward? opperde Brand, terwijl hij de vrouwenrokken van zich afschopte. Wij kunnen hier toch niet blijven; hoor eens hoe die agenten op de deur bonken.

— Het zal nog wel een minuut of tien duren, voor zij binnen kunnen zijn, Charles want het was gelukkig een zware deur, stelde Raffles hem gerust. Maar je plan is niet zo kwaad, wij moeten hier toch weg, en wij kunnen dus wel eens gaan zien, wat de bandieten daarginds uitvoeren.

— Zouden wij misschien toch maar niet beter doen, het eerste het beste zolderluik te baat te nemen om langs de trappen van een ander huis te ontsnappen? vroeg Brand.

— Dat geniale plan is bij mij ook reeds opgekomen, amice; er doen zich echter enige bezwaren voor, die dat plan zeker zouden doen mislukken.

— Zeg op, die bezwaren.

— Ten eerste vindt men maar niet zo direct openstaande luiken, ten tweede is natuurlijk op dit ogenblik de hele buurt gealarmeerd, en zijn alle bewoners zo klaar wakker, als midden op de dag, en ten derde kun je er gerust op zweren, dat nu het hele huizenblok door de politie is afgezet.

— Maar dan zitten wij hier als ratten in de val, riep Brand uit. Ik zou er de voorkeur aan geven, toch maar eens naar een zolderluik te zoeken, misschien is het geluk ons wel gunstig.

— Wij kunnen het ene doen en het andere niet laten, gaf Raffles toe. Op weg naar de overkant komen wij misschien wel iets tegen, waarin wij kunnen wegslijpen.

— Zouden wij niet kunnen proberen, mylord, zo liet nu de stem van Henson zich horen, langs de achterzijde van een van deze huizen een binnenplaats of een tuintje te bereiken, en vandaar de straat?

— Ik vrees dat het onmogelijk is, James, antwoordde Raffles hoofdschuddend, ten eerste hebben wij geen touw bij ons dat lang genoeg is en ten tweede zou het zoeken naar een bruikbare regenpijp veel te lang duren. In die tussentijd zouden de kerels daar aan de overkant ons als mussen kunnen neerschieten, zonder dat wij er iets tegen zouden kunnen doen. Maar laten wij beginnen met eens op weg te gaan.

Op hun buik kruipend verlieten de drie mannen hun dekking achter de schoorsteen, terwijl onder hen het woedend gebeuk op de zolderdeur verduubelde.

De huizen in deze omgeving waren van grillige vorm en zo moesten zij nu eens tegen een steil dak opklauteren, dan weer een vrij grote afstand over een volkomen vlak dak afleggen of enige meters naar beneden springen, om aldus een aangrenzend dak te bereiken van een huis, dat veel lager was.

De bandieten daar aan de overkant schenen hen uit het oog te hebben verloren, want er werd niet meer geschoten, maar daar beneden duurde het vuren met toenemende hevigheid voort; er kon niet aan getwijfeld worden, of er werd op dit ogenblik in Hoboken met de Harbour Street als brandpunt, een geregeld vuurgevecht geleverd, waarbij aan weerszijden wel een aantal gewonden en zelfs doden zouden vallen.

— Ik moet erkennen, dat de Yankees ons in dit opzicht kloppen, mopperde Brand, juist nadat hij over een smalle spleet tussen twee huizen was gesprongen. Het is op en top Amerikaans, dat moet ik zeggen. Het gebeurt in Londen wel eens, dat er zes of tien gewapende bandieten tegelijk optreden, maar zoveel als hier, hebben wij er toch nooit bijeen gezien.

De drie mannen hadden inmiddels de hoek van het huizenblok bereikt en vervolgden hun weg.

De schoten klonken nu hoe langer hoe duidelijker, en soms volgden de schoten zo snel achter elkaar, dat het was alsof er een mitrailleur ratelde.

Raffles had zich voorzichtig naar de rand van het dak begeven, die aan de

straat grensde, en een blik naar beneden geslagen.

Het was inderdaad zoals hij verondersteld had, het huizenblok was afgezet door een grote politiemacht, terwijl men geblindeerde overvalwagens hier en daar kon zien staan wachten.

Bij de zijstraten stonden de agenten bijna schouder aan schouder naast elkander, zodat er geen sterveling door dit cordon zou kunnen slippen.

Bovendien liepen er een stuk of dertig agenten met de revolver in de vuist snel door de straat en tot zijn verwondering zag Raffles hoe zij nu en dan

hun wapen omhoog richtten, om op een venster te vuren, waaruit waarschijnlijk even te voren een schot was gevallen.

— Klaarblijkelijk wonen er in deze buurt een aantal anarchisten en desperado's, die allemaal leden van de Bende van Het Kwade Oog zijn.

— Er moeten er veel meer geweest zijn, dan wij ooit gedacht hebben, broemde Raffles voor zich heen. Deze hele buurt wemelt er van, en ik schijn de politie een reuzentaak op de schouders te hebben gelegd; nu des te beter, dan kan zij eens en voor altijd met dat ontuig afrekenen.

HOOFDSTUK VIII

DE TAART

Onverdroten werd de tocht over de daken voortgezet, totdat er wederom een hoek van het blok bereikt was. Nu beyonden de drie vrienden zich aan de kant van de Harbourstreet.

Hier knetterde en ratelde het karabijn- en revolvervuur alsof er een veldslag woedde, en telkens en telkens opnieuw flitste een vuurstraal uit een venster, waarop dadelijk van de straat het antwoord volgde.

Midden in de straat stond een donker voertuig, een vrachtwagen, met een paard bespannen, dat blijkbaar door een kogel getroffen en gedood was, want het lag roerloos, in het gareel uitgestrekt.

Achter deze wagen scheen een viertal agenten dekking gezocht te hebben evenals achter hun eigen auto's, en in

donkere portieken.

Er scheen een afzonderlijke patrouille aangewezen te zijn, om de huizen uit te kammen, want juist verschenen er een stuk of tien man in de bekende blauwe uniform, die drie kerels omsingelden, naar de houding van hun armen te oordelen, zwaar geboeid, en die snel naar een auto werden gebracht, welke in een volgende straat geparkeerd stond.

Wat het huis No. 17 betreft, op zij van de deur hadden een stuk of twaalf agenten post gevat met opgeheven revolver, blijkbaar gereed om de bandieten op te vangen, indien dezen mochten trachten te ontsnappen.

Ook aan de overkant kon Raffles, die nog steeds over de rand van het dak keek, duidelijk een aantal agenten in

de schaduw van een koetspoort ontwaren.

Plotseling klopte Charles Brand hem op de schouder en fluisterde:

— Zij hebben de deur open gekregen, kijk maar, zij zijn al op het dak.

Raffles wendde zijn blik in de aangegeven richting, en zag vrij duidelijk de gestalten van een aantal krachtig gebouwde mannen tegen de avondhemel afgetekend.

De bandieten, die zich op het dak in hinderlaag hadden gelegd, hadden in hen onmiddellijk hun vijanden herkend, want zij losten aanstonds hun revolvers op hen.

Er klonk een zwakke kreet en een van de agenten zwaaide wild met de armen in de lucht en viel achterover.

— Zij komen onze richting uit, mylord, riep Henderson eensklaps.

— Je hebt gelijk, zei Raffles. De toestand begint gevaarlijk te worden, lui, want ik geloof, dat zij minstens met twintig man zijn, en je kunt er op rekenen, dat zij geen enkele schoorsteen zullen overslaan, om te kijken of er soms iemand achter zit.

— Dan zijn wij ingesloten, want voor ons zijn de bandieten, riep Brand uit.

— Best, zei Raffles op vaste toon, dan moeten wij ons er door heen slaan.

— Misschien zien zij ons wel voor hun kornuiten aan, Edward, opperde Brand.

— Dan hebben zij die kornuiten zoëven op een zeer zonderlinge wijze begroet, amice, merkte Raffles spottend op. Neen, de kerels hebben ons uit het zolderluik zien komen van een huis, dat sedert een paar uur bij hen in een kwaade reuk staat; zij kunnen niet anders dan vijanden in ons zien. Maar hoe ook: wij moeten in ieder geval vooruit.

— En dan? drong Brand aan.

— Dan moeten wij op een of andere wijze het andere blok huizen zien te bereiken. Misschien vinden wij wel een ladder, of een lange plank of iets dergelijks. Laten wij voortmaken.

Beladen met hun zware kostbare last, zetten de mannen snel hun tocht voort, maar het duurde niet lang of de bandieten, die op het dak van het huis No.

17 geposteerd waren, kregen hen in het oog, en dadelijk kraakten de schoten.

Het was nu duidelijk te zien, dat de bendeleden dekking hadden gezocht achter een opstaande rand van het dak, en enige ouderwetse, stenen beeldhouwwerk, vanwaar achter zij op de agenten in de straat en ook op het tegenoverliggende dak vuurden.

— Alle duivels, zij zijn met minstens tien man, riep Brand uit, terwijl hij zijn pak met geld neergooide, en zijn beide revolvers trok.

Maar vlak voor hem rees eensklaps een donkere gedaante op, naar alle schijn een schildwacht door de bandieten uitgezet.

De man greep Brand met de ene hand bij de keel en hief met de andere een lang mes op waarvan het lemmet in het maanlicht glansde.

Maar voor hij had kunnen toestoten, had Henderson die opgeheven arm gegrepen en met zoveel kracht achterover gebogen, dat de bandiet een gebrul van pijn slaakte en Brand losliet.

Het volgende ogenblik had Henderson de schurk opgetild en met zoveel kracht van zich af geslingerd, dat de vent half over de dakrand kwam heen te hangen.

Hij trachtte een steunpunt te vinden, tastte in het niet, en verdween onder het slaken van een rauwe gil over de dakrand.

Een hels gebrul van woede steeg uit de samengepakte bendeleden op, en dadelijk kraakten opnieuw de schoten.

Een kogel nam een stukje huid van Henderson's nek mee, en de schroeiende pijn van het schampschot maakte de reus hels woedend.

Zonder acht te geven op de kans te worden getroffen en zelfs te luisteren naar de waarschuwende kreet van Raffles, rukte hij met ongelooflijke kracht een der steunstangen los, welke aan het dak bevestigd en met het andere uiteinde in de schoorsteen gemetseld waren. Met deze stang, een dodelijk wapen in zijn hand, stormde hij op de overige bandieten toe.

Hij zwaaide de zware staaf rond en had in enkele tellen een stuk of vijf zes bandieten getroffen, die met zware

hoofdwonden groggy neerstortten.

Twee, drie bandieten, die ongedeerd waren stormden op de reus af, maar hij schudde ze af, alsof het kinderen waren, en een paar schoten van Raffles en Brand, die in allerijl waren toegesnel, maakten hen onschadelijk.

En steeds daalde de ijzeren staaf met trefzekerheid op de hoofden der bandieten neer...

Een stuk of vijf hadden hun heil gezocht achter een paar schoorstenen en vuurden vandaar op de drie mannen, maar Raffles en Brand snelden vooruit, sloten de bandieten in en legden hen allen met een paar goed gemikte schoten neer.

Behalve Henderson waren ook Raffles en Brand licht gewond in dit gevecht, maar zij merkten dit zelfs niet in de hitte van de strijd.

Ook de hond deed mee en beet links in benen en rechts in handen, onder een woedend geblaf.

Men scheen daar beneden wel gemerkt te hebben, dat er iets ernstigs aan de hand was, want het vuren verdubbelde.

De agenten op het dak van 't huis aan de overkant van de Harbourstreet echter durfden niet te schieten, daar zij niet anders konden denken, of de mannen, met wie de bandieten in gevecht waren geraakt, moesten tot de hunnen behoren.

De bendeleden lagen zwaar gewond of dood op het dak, terwijl er twee op straat te pletter waren gevallen. De weg was dus vrij.

De drie vrienden namen snel hun pakken weer op, en zetten hun gevaarlijke tocht voort, want door het gevecht hadden zij veel kostbare tijd verloren, terwijl bovendien de agenten die hen op het spoor waren, door het hevige vuren moesten zijn aangetrokken.

Helt drietal sprong als hazen over de ongelijkheden van het dak, profiterende van het feit, dat hun achtervolgers enige tijd opgehouden werden door het vinden der gewonde en gedode bandieten.

Maar nergens vonden zij een openstaand luik, nergens een dakraam, dat redding zou kunnen bieden.

Het leek wel of alle bewoners uit vrees

voor dergelijke bezoeken, zorgvuldig de uitgangen naar hun dak hadden afgesloten.

Zo bereikten de drie mannen opnieuw een hoek van het blok en wederom wierp Raffles een blik naar beneden.

Het was maar al te duidelijk: het zou gelijk staan met zich gevangen te geven of gedood te worden, als zij zouden willen proberen langs een regenpijp omhoog te klimmen.

Raffles mat de breedte van de dwarsstraat, rechthoekig op de Harbourstreet, waarvoor zij zich nu bevonden.

Het was een smalle straat, maar toch zeker vier meter breed, en zelfs de krachtigste athleet zou, zonder gelegenheid voor een aanloop, de sprong onmogelijk kunnen wagen.

En nergens een plank, nergens een touw of een dergelijk hulpmiddel.

Nog was het drietal niet aan het eind van zijn beproevingen, want plotseling werd het hele dak daghelder verlicht.

Met een kreet van schrik wendde Brand zich om, en keek recht in een krachtig zoeklicht, dat aan de overzijde van de Harbourstreet aan het einde van een geïmproviseerde mast was opgesteld, en nu de daken tot in de verste uithoeken verlichtte.

Elke schoorsteen wierp nu een pikzwarte schaduw, ieder kiezelsteentje op het dak, het kleinste uitsteeksel, de kalk tussen de voegen der stenen, alles was even duidelijk zichtbaar als op klaarlichte dag.

Natuurlijk werden zij op hetzelfde ogenblik gezien.

De agenten, die hen achtervolgden, waren ongeveer honderd meter achter hen en zetten met nieuwe moed de beklimming der ongelijke daken voort.

Het schelle licht deed Raffles echter tevens een ladder ontdekken, die tegen een schuin dak was geplaatst en welke hij anders waarschijnlijk over het hoofd zou hebben gezien.

— Dat is onze enige redding, riep hij uit, terwijl hij de ladder greep. Wij moeten aan de overzijde komen. Als wij daar eenmaal zijn, kan de politie onmogelijk zo snel dat andere blok afzetten.

— Maar die ladder is te kort, riep

Brand wanhopig uit. Dat ding is nauwelijks drie meter lang.

Brand had goed geschat.

De ladder zou onmogelijk de overzijde kunnen bereiken.

Brand stampvoette van wanhoop, maar Raffles verloor zijn koelbloedigheid geen moment.

Hij legde Henderson de hand op de schouder, keek hem ernstig aan, en vroeg:

— Durf je een groot waagstuk ondernemen, dat ons allen kan redden, James?

— Zeg maar wat ik te doen heb, mylord, gij weet dat ik gaarne mijn leven voor u en mijnheer Brand wil geven.

— Dat wist ik wel, James. Luister dan goed. Wij zetten hier de ladder over eind, achter de opstaande dakrand, klim er zo snel je kunt tegen op, tot je onmogelijk hoger kunt, klem je benen om de stijlen en steek je voeten tussen de sporten, laat je dan voorover vallen en grijp de opstaande rand van het tegenoverliggende dak. Wij zullen het ondereinde van de ladder hier vast houden, en ons schrap zetten.

Op de honderd man zou er zeker niet één te vinden zijn, die niet huiverend van schrik zou zijn teruggedeeind bij het horen van dit gedurfde plan, maar Henderson aarzelde zelfs geen seconde.

Hij zei eenvoudig:

— Tot uw dienst, mylord.

En nu gebeurde er iets, dat zelfs de agenten een kreet van schrik en ongelooft ontlokte...

Raffles en Brand zetten de ongeveer drie meter lange ladder recht overeind, en Henderson klom er als een aap tegen op, na zijn zware zak met een geweldige zwaai naar de overkant te hebben gegooid.

In een ommezien was hij tegen de ladder omhoog geklommen, sloeg nu zijn benen om de stijlen heen, en haakte zich met zijn voeten vast om de vierde sport van boven.

Toen boog hij het bovenlijf met gestrekte armen voorover.

Het volgende ogenblik zweefde hij

in een boog boven de afgrond.

Raffles en Brand hadden de onderste sporten beet gepakt en zetten zich met hun voeten in zittende houding schrap tegen de opstaande zinken rand van het dak.

Iedere zenuw en iedere spier van hun lichaam was gespannen; het volgende ogenblik zou beslissend zijn.

Het lichaam van Henderson, voor drie kwart rustend op de ladder, kwam neer op de rand van het tegenoverliggende dak, en de stevige knuisten van de reus grepen, terwijl hij de ladder met de benen omkneld hield, een ijzeren steunbout.

De levensgevaarlijke toer was gelukt, de verbinding was tot stand gebracht.

Met korte tussenruimten kropen Raffles en Brand met het kostbare pak op hun rug, over de ladder en over het lichaam van hun trouwe metgezel.

Zodra zij aan de overkant waren, trokken zij Henderson met vereende krachten naar zich toe, die zorg droeg zijn ladder niet los te laten.

Raffles sprak geen woord, maar de blik die hij Henderson toewierp, beloofde hem meer dan woorden het hadden kunnen doen...

Zonder een ogenblik te verliezen snelden zij verder, terwijl de agenten achter hen enige schoten achterna zonden, die gelukkig geen doel troffen.

De ladder bleek inderdaad nog dienst te kunnen doen, want heel aan het andere einde van het huizenblok vonden zij tenslotte een openstaand zolderraam, hetwelk zij slechts door middel van de meegenomen ladder konden bereiken.

De rust, die op deze plek heerste, stak zonderling af bij het krijgsumoer, een paar honderd meter verder.

Het drietal sloop geluidloos naar beneden, Raffles opende de huisdeur, en enkele seconden later waren zij in veiligheid.

Zij renden een dwarsstraat in, waar toevallig juist een taxi inreed, riepen de chauffeur aan, die de drie vrienden in een minimum van tijd naar veiliger oorden bracht.

De chauffeur is tot op de dag van heden nog stom verbaasd over de vor-

stelijke fooi, die hem in de hand werd gedrukt.

De volgende dag werd er een grote taart ten huize van Peter Vandyke bezorgd, door een reus van een banketbakkersbediende.

Niemand had een taart besteld, en het was niet zonder argwaan, dat men het zware gevaarte opensneed.

Toen steeg hun verbazing ten top.

Want inplaats van de gewone inhoud van room en deeg en mokka, vond de staalkoning er enige rollen gouden eagles in en stapeltjes bankbiljetten, verpakt in een plastic zakje, en verder een brief, die hij met stijgende verbazing las.

Deze brief bevatte het volgende:

« Geachte heer Vandyke,

» Ik ben de man die gisteren zo vrij is geweest, de bandieten een weinig voor te zijn, en de vijf miljoen dollar uit de kelder van het huis in de Harbourstreet weg te halen.

» Ik heb dit ook aan de politie medegedeeld en ik hoop en verwacht dat

het wereldkundig zal worden gemaakt, opdat de bandieten deze teleurstelling niet op u zullen verhalen.

» Ik had die vijf miljoen natuurlijk voor mij zelf kunnen houden, maar ik wil u schadeloos stellen voor de doorgestane angst, en daarom stel ik mij tevreden met één miljoen.

» Ik reken er echter stellig op, dat gij met het geld, dat ik u teruggeef, enige liefdadige instellingen, die tot dusverre tevergeefs bij u hebben aangeklopt, zult gedenken, anders zal ik mij de vrijheid voorbehouden, u ook dit bedrag afhandig te maken.

» Tot mijn genoegen heb ik vernomen, dat een groot aantal leden der bende gedood of gevangen gemaakt is. Mocht de bende van het Kwade Oog het echter wagen, u nogmaals lastig te vallen, dan wil ik niets liever doen, dan opnieuw mijn zwakke krachten in uw dienst te stellen, tegen een zelfde vergoeding. Mij bij voortdoring in uw welwillende aandacht aanbevelend, tekent met verschuldigde gevoelens van hoogachting,

JOHN RAFFLES. »

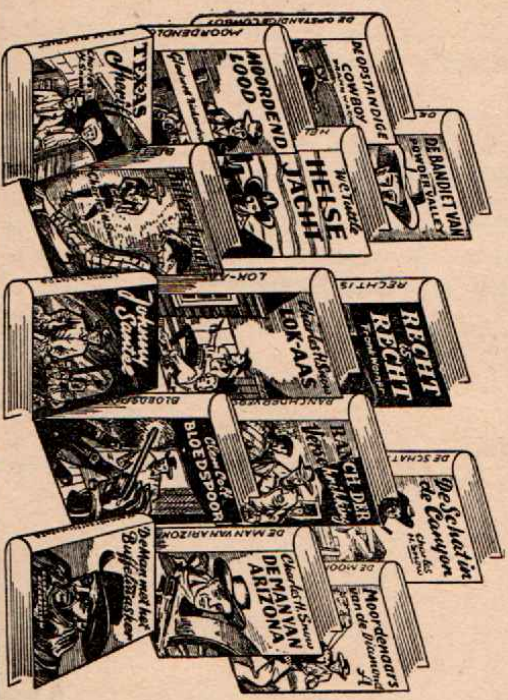

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het Mislukte Proefstuk

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

18 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

Betaalbaar met f 5.- per maand

1. Recht is Recht beide door Frank W. Arner
2. De Opstandige Cowboy door Denver Barndvelt
3. Moordeenaars van de Diamond-A door Peter Field
4. De Bandiet van de Powder Valley alle door Gladwell Richardson
5. Johnny Santee door Arthur MacLean
6. Helse Jacht door W. C. Tuttle
7. Bloedspoor door Clem Cole
8. Ranch der Verschrikking alle door Gladwell Richardson
9. De Man met het Buttermasker
10. Moordend Lood alle door Ch. H. Snow
11. De Schat in de Canyon
12. De Man van Arizona
13. Lokaas
14. Texas Sheriffs
15. Bittere Haat

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgevolg - zonder enige verhoging - betaalbaar met f 5.- of meer per maand. Na ontvangst van nevenstaande bon wordt de gehele serie direct aan u toegezonden.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ is haden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembouwkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____
ADRES: _____
L. L.